

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμεου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μαρίου Οὐσσάρ : Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ, (μετὰ εἰκόνων), μετάφρασις ** Τ. (συνέχεια). — Μαρουήλ Γορζαλές : Η ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, (ἐκ τοῦ Ἰσπανικοῦ), μετάφρ. Σ.* (συνέχεια). — Λάμπρου Ἐρνάλη : ΡΟΖΙΝΑ Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσᾷ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Δεχόμεθα ἐτησίαις προπληρωτέας συνδρομαὶς ἀπὸ τοῦ ἀριθ. 177. ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἤρξαντο δημοσιεύμενα ὅλως νέα μυθιστορήματα

ΜΑΡΙΟΥ ΟΥΣΣΑΡ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΑΡΤΕΜΙΣ

[Συνέχεια].

ΙΑ

Δὲν θά σοι εἶπω ποσῶς τί ἠκολούθησε μετὰ τὴν φοβερὰν ἐκείνην πτώσιν μου πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἀρτέμιδος, διότι, σοὶ ὁμολογῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ἤξεύρω. Γνωρίζω μόνον ὅτι, ὅτε ἀνέλαβον τὰς αἰσθήσεις μου, εὐρέθην ἐν τῷ δωματίῳ μου κλινήρης καὶ εἰς ἄκρον ἐξησθενημένος. Ἦτο νύξ, ὁ δὲ Βασιτιανὸς ἠγοῦρνε ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου μου· μόλις δὲ ἤκουσεν ὅτι ἐπρόφερον τὸ ὄνομά του, ἔρρηξε κραυγὴν χαρᾶς.

— Ἀχ! Θεέ μου! ἐσώθη! εἶπε. Κύριε Ἀνδρέα, μὲ γνωρίζετε;

— Ναί, σὲ γνωρίζω· ἀλλὰ δικτὶ ἐκπλήττεσαι τόσον;

— Ἀχ! πόσον θὰ εὐχαριστηθῇ ἡ κυρία κόμησσα! . . . Ἀλλὰ σιωπήσετε, πρὸς Θεοῦ! Ὁ ἰατρός εἶπεν ὅτι, ἅμα σὰς ἀρήσῃ αὐτὴ ἡ νάρκωσις, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἀρίνωμεν νὰ ὁμιλῆτε . . . Θὰ σὰς διηγηθῶ τὰ πάντα, ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὁμιλῆτε, διὰ νὰ μὴ κουρασθῆτε.

Τότε μόνον ἔμαθον ὅτι ἤμην κλινήρης πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, προσβληθείς ὑπὸ σφοδροῦ ἐγκεφαλικοῦ πυρετοῦ, ἕνεκα τοῦ ὁποίου παρεῖχον μικρὰς ἐλπίδας ζωῆς, καὶ ὅτι πρὸ δύο μόλις ἡμερῶν ἤμην ἐκτὸς κινδύνου.

— Καὶ ἡ ἀνάδοχος μου; τὸν ἠρώτησα.

— Ἦτο πλησίον σὰς νύκτα καὶ ἡμέραν· μόλις ἀπὸ χθὲς σὰς ἀφῆκε διὰ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, ἀλλ' ἔρχεται καὶ σὰς βλέπει συχνάκις· τῶρα, ὅταν λείπη, μένω ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν τῆς, ὡς βλέπετε· ἀλλὰ μοῦ ἐσύστησεν αὐστηρῶς νὰ σὰς εἶπω, ἂν μ' ἐρωτήσετε δι' αὐτήν, ὅτι εἶνε καλά, καὶ νὰ μὴ σὰς ἀρίνω νὰ ὁμιλῆτε. — Ἀλή-

θεια! ὁμιλήσαμεν ἀρκετὰ, προσέθηκε, καὶ πρέπει νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν· ἔπειτα ἀπὸ δύο ὥρας θὰ χαράξῃ, καὶ τότε θὰ ἔλθῃ· τῶρα κοιμηθῆτε ἕως νὰ ἔλθῃ, ὁ ὕπνος σὰς ὠφελεῖ.

Ἦσθάνομην τσσαύτην διανοητικὴν κόπωσιν, ὥστε δὲν ἐδυνήθην ν' ἀποτείνω αὐτῷ ἄλλην ἐρώτησιν. Ἀλλως τε μοὶ ὠμίλησε περὶ ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἠσθάνομην ζωηρότατον ἐνδιαφέρον. Τοῦτο μὲ καθησύχαζεν· Ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀναλογιζόμενος μετ' ἀγαλλιᾶσεως αὐτήν, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεκοιμήθην ἡσύχως.

Ὅτε δὲ ἐξύπνησα, ὁ ἥλιος εἰσῆρχετο ἐν τῷ δωματίῳ μου διὰ τῶν ἀνοικτῶν παραθύρων· ἡ δροσερὰ αὔρα τῆς πρωίας ἤρχετο βαλασμάδης μέχρις ἐμοῦ, ἀποφέρουσα τὸ ἀρωμα τῶν ἀνθέων τοῦ κήπου. Ἐνόμισα ὅτι ἀνεγεννώμην . . . Ἐλαφρὸς στεναγμὸς μὲ ἠνάγκασε νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν εὐρισκόμην ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἀρτέμιδος, ἥτις, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα πλήρεις δακρῶν χαρᾶς, ἐθώπευε τρυφερῶς τὴν χεῖρά μου.

— Εἰμ' ἐγώ, εἰμ' ἐγώ, ἀγαπητὴ μου ἀνάδοχος! ἀνέκραξα αἰφνης, ὡσεὶ ἐπανερχόμενος ἐκ μακρυνοῦ ταξιδίου.

Καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω, ὅπως καὶ αὐτὴ. Ἐμείναμεν σιωπιλοὶ, μειδιῶντες ἅμα καὶ κλαίοντες ἐκ χαρᾶς καὶ κρατούμενοι πάντοτε διὰ τῆς χειρὸς.

— Σ' ἐπαναβλέπω! εἶπον ἐπὶ τέλους μετὰ λυγμῶν μειγμένων μετὰ γέλωτος.

— Ἀλλὰ δὲν σὲ ἀφῆκα καθόλου, Ἀνδρέα, μοὶ ἀπήντησε μετὰ βαθυτάτης συγκινήσεως.

Ὡ στιγμὴ θεῖα, στιγμὴ ἀρρήτου εὐτυχίας! ποία εὐτυχία ἢ ποία δυστυχία δύναται νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἀνάμνησίν σου; Δὲν ἐγνωρίζον πλέον διὰ ποίου ἔρωτος ἠγάπων, ἀλλὰ διέβλεπον ὅτι αἱ ψυχαὶ ἀμφοτέρων ἡμῶν, περιπτυσθεῖσαι πρὸς ἀλλήλας, περιπίπταντο μέχρι τρίτου οὐρανοῦ.

Ἦμην εἰσέτι πολὺ ἀδύνατος, ὅπως ἀντιβῶ εἰς τοιαύτην ἀνεκλάλητον χαρὰν, καὶ ἠσθάνομην αἰφνης παραλυμέναις τὰς δυνάμεις μου.

Ἡ Ἀρτεμις μοὶ ἐπέβαλλε σιωπὴν.

— Πρέπει νὰ ἦσαι ἡσύχος, μοὶ εἶπεν, ἂν θέλῃς ν' ἀναλάβῃς ταχέως. Θὰ μένω

πάντοτε πλησίον σου, μὴ λυπῆσαι ποσῶς.

— Ἀλλ' ἔχω τόσον καιρὸν νὰ σ' ἴδω! ἀπήντησα ἀσθμαίνων, καὶ ἔχω τόσα πράγματα νὰ σ' εἶπω! . . .

— Ὅχι, ὄχι, ἀργότερα . . . Ἄν με ἀγαπᾶς, ὑπακούσον με.

— Ἀχ! ναί . . . σὲ ὑπακούω.

Καί, ἀποσπᾶσα τὴν χεῖρά της ἐκ τῶν ἰδικῶν μου, ἔθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου καὶ μ' ἐθώπευσε, ὅπως θωπεύουσι τὰ μικρὰ παιδιὰ ὅταν ἦνεν εὐπειθῆ καὶ φρόνιμα.

Ἦσθάνομην ὅτι ἡ χεῖρ της ἔτρεμεν ὀλίγον.

— Κοιμήσου, κοιμήσου, μοὶ εἶπεν.

Ἐκλείσα τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ δὲν ἀπεκοιμήθην. Ἡ Ἀρτεμις εἶχε καθῆσει πλησίον μου καὶ, διὰ τῶν ἠμικεκλεισμένων βλεφαρίδων μου, παρετήρουν αὐτὴν κατατεθειμένους ἀκτίνες τινας τοῦ ἡλίου, εἰσερχόμεναι διὰ τοῦ παραθύρου ἐχρῶσιζον τὴν κόμην τῆς, μεταδίδουσαι εἰς τὴν καρδίαν μου γλυκυτάτην αἴγλην. Οὐδὲν ἤσπον παρετήρησα ὅτι ἡ ὄψις τῆς ἦτο ὀλίγον ὠχρὰ· ἐλαφρὸς τις μέλας κύκλος περιζώννυε τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, τὸ δὲ περικαλλὲς πρόσωπόν τῆς εἶχεν ἐπαισθητῶς ἀδυνατήσει.

Καὶ τότε ἀνεμνήσθην τῶν λόγων τοῦ Βασιτιανοῦ καὶ ἐφαντάσθην τοὺς ἀγῶνας τῆς, τὰς ἀγρυπνίας τῆς. Ἐν δάκρυ θερμὸν ἔρρευσε ἐπὶ τῆς παρειᾶς μου.

— Ἄ! δὲν κοιμάσαι λοιπόν, μοὶ εἶπε μετὰ τόνου ἐπιπληκτικοῦ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ ἰατρός.

— Βλέπω εὐχαρίστως ὅτι ἀνεζήσαμεν! ἀνέκραξε φαιδρός. Ἡ ὄψις σὰς εἶνε πολὺ καλὴ! Ἄ; ἴδωμεν τὸν σφυγμὸν . . . Ἐξαιετα! . . . Λοιπόν! βλέπετε ὅτι τῶρα πλέον εἰσθε ἐκτὸς κινδύνου· τὸ κατ' ἐμέ, δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ σὰς συστήσω εἰμὴ ν' ἀποφεύγητε τὰς δυσαρέστους καὶ ἐνταυτῷ ἀσυνέτους σκηναίς, αἱ ὁποῖαι δύναται νὰ βραχύνωσι τὴν ἀναρρώσιν σὰς.

Δὲν ἐδίδον οὐδεμίαν ἀπόκασιν εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἰατροῦ· Παρετήρουν μετὰ προσοχῆς τὴν Ἀρτεμιν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ὁποίας ἀπεικονίζετο ἡ χαρὰ, τὴν ὁποίαν

προύξενησαν εἰς αὐτήν οἱ λόγοι τοῦ ἰατροῦ.

Ἦσθάνομην ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, διότι εἰς αὐτήν καὶ μόνην ὤφειλον τὴν σωτηρίαν μου.

IB'

Αἱ ἀκόλουθοι ἡμέραι ὑπῆρξαν αἱ φαιδρότεροι τοῦ βίου μου. Κατὰ πᾶσαν σχεδὸν ὥραν ἡ Ἀρτεμις ἦτο πλησίον μου, περιστοιχίζουσα με διὰ τῶν τρυφερῶν ἐκείνων φροντίδων, αἵτινες ὁμοιάζουσι πρὸς θωπεΐας, ὅταν μάλιστα αὐταὶ ἦνε ἀπόρροια εὐκρινούς καὶ ἀδόλου ἀγάπης. Ἐχαιρον ὑπερβαλλόντως διὰ τὴν ἀσθενείαν μου ἐκείνην καὶ ἠνθούουν ὅτι εἰς τὸν οἶκτον ὤφειλον τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην τῆς Ἀρτέμιδος. Ὡς παιδίον, ἀρεσκόμενον εἰς τὰς θωπεΐας, προσεποιούμην πολλάκις ἀδυναμίαν, ὅπως ἔχω πάντοτε πλησίον μου τὴν ἀνάδοχόν μου, περιποιουμένην με τρυφερῶς. Καὶ τότε ἐλάμβανον παραφύρως τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν ἐκράτουν προσποιούμενος ὅτι κοιμῶμαι, καὶ τὴν ὁποίαν αὐτὴ δὲν ἐτόλμα ν' ἀποσύρη, φοβουμένη μὴ μ' ἐξυπνίσῃ. Ἐνίοτε ὅμως ἔβλεπον αὐτὴν ἐρυθριῶσαν, ὡσεὶ νὰ ἐμάντευε τοὺς διαλογισμούς μου, καὶ ὁμολογῶ ὅτι εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην ἔτρεμον.

Ἐν τούτοις ἡ ὑγεία μου ἔβαινε πάντοτε ἐπὶ τὰ βελτίω. Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ μετέβην μέχρι τῆς αἰθούσης, ἐρειδόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονός της. Οὐδεὶς πλέον φόβος ὑπῆρχε, δυνάμενος ἐν τῷ μέλλοντι νὰ διαταράξῃ τὴν ἡσυχίαν μας. Ἡ κυρία δὲ Ζονβάλ εἶχεν ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ φρουρίου, ὡς ἐπανηρῆσκομεν ἤδη τὴν περιπόθητον μοναζίαν μας. Ἐλυπούμην μόνον διὰ τὴν Μαγδαληνήν· ἀλλ' ὁ ἔρωσ μου δὲν ἐπέτρεπε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὴν καρδίαν μου ξένη τις λύπη, καὶ πρὸ πάντων ὅτε ἡ Ἀρτεμις μοὶ ἐμειδία.

Ἐσπέραν τινά, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῆς ἀναδόχου μου, ὁ Βαστιανὸς μοὶ διηγεῖτο δι' ἑκατοστὴν ἰσως φοράν τὰ θλιβερά ἐπεισόδια τῆς ἀσθενείας μου. Ἡ χαριστούμην ν' ἀκούω αὐτὸν καθ' ἑκάστην διηγουμένον ταῦτα, διότι ἤκουον κατ' ἐπανάληψιν καὶ τὸ ὄνομα τῆς Ἀρτέμιδος. Περιεργία κινούμενος, τὸν ἠρώτησα τί ἔλεγον κατὰ τὰς ὥρας τοῦ παραλογισμοῦ μου.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ἀπήντησε τεταραγμένος, ἐλέγετε διάφορα πράγματα... ὅπως ὅλοι ὅσοι ἔχουν πυρετόν.

— Ἀλλὰ τί ἔλεγον;

— Ἐ! ἐφαίνεσθε ὀργισμένους ἐναντίον τοῦ κυρίου κόμητος... ἐναντίον τοῦ Πλακίδα...

— Ἐπειτα;

— Ἐπειτα... δὲν ἤξεύρω τίποτε περισσότερο... δὲν δεῖται κανεὶς βᾶσιν εἰς τὰς ὁμιλίαις τῶν ἀσθενῶν...

Ὡς ἐκ τῆς στενωχωρίας του, εὐκόλως ἠννόησα ὅτι ἤθελε νὰ μοὶ κρύψῃ τι.

— Τέλος πάντων, τὸν ἠρώτησα, ἐκπλαγεὶς διὰ τὴν ἐπιμονὴν του, δὲν ἀνέφερον ἄλλα πρόσωπα;

— Μπα! ἀπήντησε μετὰ προσπεποιημέ-

νης ἀδιαφορίας, ἐπάνω κάτω δι' ὅλον τὸν κόσμον.

Τὴν φοράν ταύτην ἐφοβήθην.

— Ἄν δὲν ἀπατώμαι, Βαστιανέ, τῷ εἶπον παρατηρῶν αὐτὸν κατὰ πρόσωπον, νομίζω ὅτι θέλεις νὰ μοὶ κρύψῃς ὅ,τι εἶπον ἐνώπιόν σου.

— Παναγία μου, βοήθησον! κύριε Ἀνδρέα, δὲν ἐννοεῖτε ὅτι δὲν θέλω νὰ ἐπαναλάβω πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν πρέπει νὰ μάθετε... Ὑπεσχέθην εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν νὰ μὴ σας εἶπω τίποτε... πολὺ περισσότερο ἀπὸ ἢσαν παραλογισμοὶ τῆς ἀσθενείας σας, ὅπως ἡ ἰδία ἔλεγε.

— Βαστιανέ, ἀνέκραξα, ἐκπλαγεὶς εἰς ἄκρον, εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ. Πολὺ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω τί ἔλεγον.

— Ἀπὸ τὸ θέλετε, κύριε Ἀνδρέα, δὲν εἰμπαρῶ νὰ κρύψω τίποτε ἀπὸ σας... Ἐκαστος εἶναι κύριος τῶν πράξεών του καὶ ἀπὸ θελέτε νὰ σας τὰ εἶπω ὅλα... θὰ μὲ συγχωρήσετε ἂν δὲν τὰ ἐλησμόνησα...

— Ἀλλὰ θὰ με κάμῃς ν' ἀποθάνω...

— Λοιπὸν πρέπει νὰ σας εἶπω ὅτι κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας σας, δὲν ἐγνωρίζετε κανένα καὶ ἦσθε τόσο ὀργισμένος ἐναντίον τοῦ κυρίου κόμητος, ὡςτε ἐλέγετε πάντοτε ὅτι θὰ τον φονεύσετε· τοῦτο ἠνάγκασε τὸν ἰατρὸν νὰ τον παρακαλέσῃ νὰ μὴ εἰσελθῇ πλέον εἰς τὸ δωμάτιόν σας· ἡ παρουσία του σὰς ἠρέθιζε πολὺ. Τότε ἔμεινα ἐγὼ μόνος πλησίον σας μετὰ τῆς κυρίας κομήσσης, ἡ ὁποία εἶχε μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμὲ, διότι ἐγνωρίζεν ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνην ὅτι ἐγὼ σας ἠγάπων καὶ σας ἐσεβόμην· καὶ ἔπειτα ὁ γέρω-Φριξ δὲν ἦτο τόσο ἀξίος διὰ νὰ σας κρατῇ ὅταν σας ἤρχοντο οἱ παροξυσμοί. Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία κόμησσα δὲν ἤθελε νὰ εἰσερχεταὶ κανεὶς εἰς τὸ δωμάτιόν σας, ἂν ἦτο δυνατόν οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ ἰατρός, διότι ὅταν αὐτὴ σας ὠμίλει, ἀμέσως ἐφαίνεσθε πολὺ ἡσυχος καὶ γλυκὺς καὶ εἶχετε τυφλὴν ὑπακοὴν εἰς αὐτήν, ὡς ἐὰν ἦσθε εἰς κατάστασιν νὰ ἐννοήσετε τὴν λύπην, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο διὰ τὴν ἀσθενείαν σας.

— Τὴν ἐγνωρίζον, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ὅθ' ἔλεγε κανεὶς ὅτι δὲν τὴν ἐγνωρίζετε, διότι τὴν ἐφωνάζετε πάντοτε, χωρὶς νὰ βλέπετε ὅτι ἦτο πάντοτε πλησίον σας. Τέλος πάντων μίαν νύκτα ἐκοιμήσθε, ὅταν σὰς ἤκούσαμεν νὰ ψιθυρίζετε χαμηλοφώνως, ὡς νὰ ὠνειρεύεσθε, καὶ ἀφθονα δάκρυα νὰ ρέωσιν ἀπὸ τοὺς ὀρθαλμούς σας. Ἡ κυρία κόμησσα ἠθέλησε νὰ σας τὰ σπογγίσῃ καὶ τοῦτο σας ἐξύπνισε. Τότε ἠρχίσατε νὰ λέγετε εἰς αὐτήν διάφορα πράγματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἠνθούουν τίποτε, ἠννόησα μόνον ὅτι ἐνομίσατε ὅτι ὠμίλειτε εἰς τὴν δεσποινίδα Μαγδαληνήν.

— Ὅχι, ὄχι, ἐλέγετε, δὲν εἶνε ἀληθές, ἐψεύσθη ἰ... Ἐπίπτε εἰς τὴν ἀνάδοχόν μου ὅτι αὐτὴν μόνην ἀγαπῶ καὶ δὲν θὰ εἰμπαρῶσθε ν' ἀγαπήσῃ ἄλλην γυναῖκα... Ναί, ἐψεύσθη, διὰ νὰ κρύψω τὸν ἔρωτά μου, ὁ ὁποῖος ἐδύνατό νὰ τὴν προσβάλλῃ!...

— Δὲν ἐνθυμοῦμαι καὶ καλὰ ὄλους τοὺς λόγους σας, ἐξηκολούθησεν, ἤμην μακρὰν,

προσποιούμενος ὅτι δὲν ἀκούω, διότι ἔβλεπον τὴν κυρίαν κόμησσαν πολὺ συγχισμένην... Τέλος πάντων, ὅταν πλέον ἡσυχάσατε, ἦλθε πρὸς ἐμὲ καὶ μοὶ εἶπε.

«— Πάσχει πολὺ ὁ δυστυχῆς νέος! Ὅπως δὴποτε, Βαστιανέ, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ μάθῃ κανεὶς οὔτε καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τί ἔλεγε κατὰ τὰς ὥρας τοῦ παραλογισμοῦ του, διότι θὰ ἐλυπεῖτο πολὺ.

«— Νὰ εἰσθε βεβαία, κυρία, ἀπήντησα, ὅτι δὲν θὰ εἶπῶ τίποτε.

«— Ἐχω ἐμπιστοσύνην εἰς σὲ καὶ δι' αὐτὸ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ἐπαναλάβῃς ποτὲ εἰς οὐδένα τοὺς λόγους του... οἱ ὁποῖοι εἶνε ἀποτέλεσμα τοῦ πυρετοῦ.»

— Τώρα εἰμπαρῶτε νὰ ἐννοήσετε, ἐξηκολούθησεν ὁ Βαστιανός, ὅτι ὠρκίσθη νὰ μὴ σας εἶπω τίποτε καὶ βλέπετε ὅτι πρὸς χάριν σας λύω τὸν ὄρκον μου. Νομίζω ὅτι ἔχω χρέος νὰ σας εἰδοποιήσω Συγχωρησάτέ μοι, κύριε Ἀνδρέα, ὅτι ἔμαθα τὰ μυστικά σας, χωρὶς νὰ το θέλετε· ἀλλὰ τόσῃ συχνὰ ἐπροφέρετε τὸ ὄνομά της, ὡςτε ἔπρεπε νὰ ἤμην κωφὸς διὰ νὰ μὴ σας ἀκούω... Καὶ ἔπειτα, ἤξευρετε ὅτι δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν τὰς φλυαρίας, οὔτε ἀπὸ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι πάντοτε τὸ κακὸν ἔχουν εἰς τὸν νοῦν των, καὶ μάλιστα, ἀπὸ πρόκειται διὰ τὴν κυρίαν κόμησσαν, τὴν ὁποίαν θεωρῶ ὡς ἀγίαν...

Αἱ ἀποκαλύψεις τοῦ Βαστιανοῦ μοὶ ἐπροξένησαν μεγάλην ἀνησυχίαν. Τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἐντελῶς ἀνελάμβανον;... Δὲν θὰ ἐπῆρχετο ἄρα γε στιγμὴ, καθ' ἣν ἡ Ἀρτεμις θ' ἀπεμακρύνετο ἀπ' ἐμοῦ, ὅπως μὲ σώσῃ ἀπὸ βέβαιον κίνδυνον;

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε αὐτὴ εἰσῆλθε, κατελήφθη ὑπὸ τοιαύτης συγκινήσεως, ὡςτε μικροῦ ἐδέησε νὰ λιποθυμήσῃ. Ἐπεσα ἐπὶ τοῦ προσκεφάλου ὠχρὸς καὶ καταβεβλημένος καὶ ἐκλεισα τοὺς ὀφθαλμούς ἀίσχυνόμενος ἑμαυτόν... Ἐνόμιζον ὅτι ἐπὶ τοῦ μετώπου μου ἦτο γεγραμμένος καὶ ἀνεγινώσκετο ὁ ἔρωσ μου.

— Θεέ μου, Ἀνδρέα! μοὶ εἶπεν ἡ Ἀρτεμις, τί ἔχεις; αἰσθάνεσαι χειρότερα;

Καί, ταῦτα λέγουσα, μ' ἐνηγκαλίσθη διὰ τῶν βραχιόνων της· ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν μου ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἤκουσα τοὺς παλμούς τῆς καρδίας της... Ἀπεσπᾶσθην τῶν ἀγκαλιῶν της τεταραγμένος... Ἐνώπιον τοιαύτης ἀθάρσας καὶ ἀδελφικῆς συμπαθείας, ἔμεινον ἐκστατικός!

— Δὲν ἔχω τίποτε, ἐψιθύρισα, αἰσθάνομαι ἀπλῶς ἀδυναμίαν!

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν πρωτὴν διηθηθὸν ἐν ἀνηκούστῳ ἀγωνίᾳ. Πρωτὴν φοράν τότε παρετήρησα ὅτι οἱ τρόποι της ἦσαν λίαν ἐπιφυλακτικοί, πρῶγμα, τὸ ὁποῖον διέφυγε τὴν προσοχήν μου κατὰ τὰς προηγουμένας ἡμέρας καὶ ἀνεμνησκόμην διάφορον περιστατικῶν, ἀτινα προανήγγελλον τὰς ἀνησυχίας της καὶ τοὺς φόβους της. Ἡ φωνὴ της ἀνέπνευεν ἤχος, τοὺς ὁποῖους δὲν ἐγνωρίζον ποσῶς. Ἐν ἐνὶ λόγῳ τὸ πᾶν πρειαμύνη τὴν ταραχήν, ὑφ' ἧς κατεῖχοντο αἱ καρδίαι ἀμφοτέρων ἡμῶν. Ἦσθάνομην τοιαύτην σκληρὰν δοκιμα-

σίαν, ὅτε πολλάκις μοι ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ριφῶ εἰς τοὺς πόδας της καὶ νὰ τῆ ὁμολογήσω τὰ πάντα. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἐπέφερε τὴν παντελῆ διάλυσιν τῆς ἀγάπης μας, τὴν ὁποίαν ὁ οἶκος διετήρει εἰς τὴν ἀκμαίαν. Ὑπάρχουσι λέξεις, τὰς ὁποίας οὐδὲν ἐξαλείφει, καὶ τὰς ὁποίας οὐδέποτε λησμονοῦσιν αἱ ἀγναὶ καὶ τρυφεραὶ ψυχαί.

Οὐχ ἦττον οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐνέφαινον μᾶλλον θλίψιν ἢ αὐστηρότητα· γλυκεῖά τις μελαγχολία, μεμιγμένη μετ' ἀγνώστου τινὸς ἐσωτερικῆς ἀκτινοβολίας, μετεμόρφου αὐτὴν καθ' ὀλοκληρίαν. Θὰ ἔλεγέ τις, βλέπων αὐτήν, ὅτι ἦτο ἄγγελος εὐσπλαγχνίας.

Ἐν τούτοις, ὀφείλω νὰ το ὁμολογήσω, ἠσθάνομην κυφοροῦσαν ἐν τῷ πνεύματί μου ἀπισσίαν τινὰ ἰδέαν· θὰ εἶχεν ἄρα γὰρ τὸ θάρρος νὰ με καταδικάσῃ εἰς ἐξορίαν; . . . Ἀλλ' ἀπέβηκλον τάχιστα τὴν ἰδέαν ταύτην ὡς χαμερπῆ καὶ ἀναξίαν δι' αὐτήν τε καὶ δι' ἐμέ. Οὐδὲν ἦσσαν ἡ συνειδησίς μου μοι ἔλεγεν ὅτι δὲν ὄφειλον νὰ παραμένω πλέον εἰς τὸ φρούριον. . . Ὁθεν ἀπεφάσισα νὰ προδιαθέσω τὰ τοῦ ταξιδίου μου, διὰ τοῦ τρόπου δὲ τούτου ἀπήλλασσον τὴν Ἄρτεμιν τοῦ κόπου τοῦ νὰ μοι προτείνῃ τοῦτο ἀφ' ἐαυτῆς.

— Ἀγαπητῆ μου ἀνάδοχος, τῆ εἶπον, προσπαθῶν ν' ἀναλάβω τὸ θάρρος μου, ἔχεις εἰδήσεις ἀπὸ τὴν ὠραίαν ἐξαδέλφην μου, τὴν Δαίδην Κλαρενσού;

— Ναί! . . . Διατί;

— Διότι σκέπτομαι ὅτι πάντοτε θὰ με περιμένῃ καὶ θὰ ἀπορῆ βεβαίως διὰ τὴν μὴ πρόθυμον παρ' ἐμοῦ ἀποδοχὴν τῆς προσκλήσεώς της.

— Γνωρίζεις ὅτι ἦσο ἀσθενής.

— Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐλπίζω ὅτι θὰ ἦμαι ἐντελῶς καλὰ, καὶ ἐπειδὴ, ἢ οὕτως ἢ ἄλλως, πρέπει νὰ ἐπιχειρήσω αὐτὸ τὸ ταξίδιον, φρονῶ ὅτι θὰ ἦτο καλὸν νὰ μὴ περιμένω τὸν χειμῶνα.

— Εἶνε ἀληθές. . . Ἀλλὰ, φίλε μου, σκέπτεσαι ν' ἀναχωρήσῃς αὐτὸν τὸν μῆνα;

Ἡ καρδία μου ἐπαλλεν ἐκ σφοδρᾶς συγκινήσεως.

— Ὅ' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλὴν σου, ἐπιθύρῃσα· φοβοῦμαι μὴ φανῶ ἀχάριστος πρὸς αὐτήν. . . ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον καὶ εἰς σέ.

— Κάμε ὅ, τι θέλεις, ὅ, τι νομίζεις καλύτερον, εἶπε διὰ φωνῆς διακεκομμένης· θὰ ἦτο ἐντροπὴ νὰ σὲ κρατήσω ἐδῶ. . . Πιστεύω ὅμως ὅτι ὁ ἰατρὸς δὲν θὰ σοὶ ἐπιτρέψῃ ν' ἀναχωρήσῃς πρὶν ἢ ἐντελῶς ἀναλάβῃς. . .

— Τότε θὰ ὑπακούσω, ἀπήντησα.

Καὶ ἐσιωπήσαμεν· ἀλλὰ καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν ἡμέραν, καίτοι προεπιούμεθα ἀδιαφορίαν, οὐχ ἦττον πάντοτε εἶχομεν κατὰ νοῦν τὴν ἰδέαν τοῦ ἀποχωρισμοῦ· τὸ δ' ἐσπέρας, ὅτε μ' ἐγκατέλειπε, δὲν μοι ἔδωκεν, ὅπως ἄλλοτε, τὴν χεῖρά της, ἵνα ἀσπασθῶ.

Μείνας μόνος, ἀνελύθην εἰς δάκρυα πικρά. Ἡ θυσία ἦτο πλήρης.

Κατὰ δὲ τὴν συνήθη ὥραν, ἦλθεν ὁ Βασιτιανός.

— Μήπως εἶπετε εἰς τὴν κυρίαν κόμησάν ὅ,τι σὰς ἐξεμυστηρεύθην τὴν ἀπερασμένην νύκτα; μὲ ἠρώτησε μόλις εἰς ἡλθην.

— Ὅχι. Διατί αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

— Διότι πρὸ ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας ἡ κυρία κόμησσα μ' ἐφώνασε μετὰ τὴν Αἰκατερίνην εἰς τὸ δωμάτιόν της καὶ μετὰ ἠρώτησεν ἂν κατὰ τὴν ἀπουσίαν της ἐπάθατε τίποτε. Τῆς ἀπήντησα ὄχι· ἀλλὰ παρετήρησα ἀμέσως ὅτι ἡ ἀνησυχία της προήρχετο ἀπὸ ἄλλην αἰτίαν, καὶ ὅτι ἤθελε πρὸ πάντων νὰ μάθῃ ἅς σὰς διηγῆθην τι ἀπὸ ὅσα συνέβησαν κατὰ τὴν ἀσθενειάν σας. Μὰ τὴν πίστιν μου, ἢ εἰς σὰς ἢ εἰς αὐτὴν ἔπρεπε νὰ ψευσθῶ. Ἐπροτίμησα τὸ δεῦτερον καὶ ἠρνήθην καθ' ὀλοκληρίαν.

— Ἐκαμες πολὺ καλὰ, ὑπέλαβον, καὶ οὕτω νὰ κάμῃς πάντοτε, ἂν σ' ἐρωτήσῃ καὶ πάλιν.

— Αὐτὸ δὲν εἶνε δύσκολον. Ἀλλὰ νὰ σας πῶ, κύριε Ἀνδρέα· πιστεύω ὅτι δὲν ἔχετε δίκαιον νὰ δίδετε τόσην σημασίαν εἰς τόσον ἀσήμαντα πράγματα. Εἶπετε τόσα πράγματα κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ πυρετοῦ σας, ὥστε ἡ κυρία κόμησσα εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ ὅτι δὲν ἦσαν τίποτε ἄλλο παρὰ ὄνειρον. Τόσφ εἶνε ἀλήθεια ὅπου ἡθέλετε νὰ φουβήσετε τὸν κηδεμόνα σας, τὸν ὅποιον. . . εἰς ἄλλας περιστάσεις. . .

— Εἶνε ἀληθές, ἀνέκραξα ἐμπνευσθεὶς ὑπὸ τινος ἀπλῆς ἰδέας, ἡ ὁποία οὐδέποτε ἐπῆλθεν εἰς τὸν νοῦν μου.

Εἶχον ἀνάγκην ἐλπίδος! Προσεκολλήθην εἰς τὴν ἰδέαν ταύτην, ὅπως ὁ ναυαγὸς εἰς σύντριμά τι τοῦ ναυαγήσαντος πλοίου. Ἐδύνατο πραγματικῶς ἡ Ἄρτεμις νὰ δώσῃ πίστιν εἰς τοὺς ἀλλοκότους τοῦ πυρετοῦ μου παραλογισμούς; Βεβαίως θὰ ἐβασάνιζε τὸ πνεῦμά της ἡ ἀμφιβολία, διότι ἄλλως θ' ἀπεδέχτο μετὰ χαρᾶς τὰ περὶ τῆς ἀναχωρήσεως σχέδιά μου· ἀνελογιζόμεν δὲ τοὺς δισταγμούς της ὅτε τῆ ἐπρότεινα τοιοῦτόν τι. Εἶχον ἐνδιαφέρον ν' ἀπατώμαι, ἵνα μὴ ἡ φαντασία μου πλάττῃ μυρίας χιμαίρας. Δὲν ἤρκει εἰς ἐμὲ νὰ φυλάττω κεκρυμμένον τὸν ἔρωτά μου εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ὅπως ἐξαλείψω ἐκ τοῦ πνεύματος αὐτῆς καὶ τὴν ἐλαχίστην σκιάν ὑπονοίας; Καὶ τότε θὰ μοι ἦτο πλέον ἐπιτετραμμένον νὰ ζῶ ἐτι πλησίον της; . . .

Παρηγορηθεὶς ὀλίγον ὡς ἐκ τῶν σκέψεων τούτων, ἤρχισα πάλιν νὰ κτιζῶ ἐπὶ τῆς ἀμμου, σκεπτόμενος ὅτι ἔπρεπε πάντοτε νὰ ὑποφέρω.

Τὴν ἐπιούσαν, κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ, ἡ ἀνάδοχός μου εἶπεν εἰς αὐτόν.

— Ἰατρέ, χθὲς ὁ Ἀνδρέας ἔλεγε ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἀγγλίαν· δὲν νομίζετε ὅτι θὰ ἦτο ἀπροσῆνη νὰ ἐπιχειρήσῃ τοσοῦτον ταχέως τὸ ταξίδιον τοῦτο;

— Ταξιδιον! . . . ἀπήντησεν ὁ ἰατρὸς. Ὁ Θεὸς φυλάξοι! Δὲν πρέπει νὰ σκεφθῇ διὰ ταξίδιον εἰμὴ μετὰ δύο ἢ τρεῖς μῆνας.

Ἄγαθὴ τύχη! Διέκρινα ἀκτίνα χαρᾶς εἰς τὸ βλέμμα τῆς Ἀρτέμιδος!

Ἐπεταὶ συνέχεια.

* * *

ΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

Ἡ ΕΡΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΙΣΠΑΝΙΚΟΥ

[Συνέχεια].

Εἰς τοιαύτην προσβλητικὴν ἀπάντησιν ἡ Ἰωάννα ἠσθάνθη βαθεῖαν σκοτοδίνην καὶ τὰ δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ δὲ δὸν Βελτράν, παράφορος ἐξ ὀργῆς, ἀνέσυρεν ἀγρίως τὸ ξιφὸς του· ἀλλ' οἱ τέσσαρες συνωμόται ὤρμησαν πάραυτα κατ' αὐτοῦ καὶ ἀφώπλισαν αὐτὸν μετ' ἀνίσχυρον ἀντίστασιν.

— Ἀχ! οἱ ἄθλιοι! οἱ ἄθλιοι! ἐφώνησεν ἡ βασίλισσα· δὲν τολμῶσι ν' ἀντιπαραταχθῶσι πρὸς τὸν ἐχθρόν των ἐν πληρεῖ μεσημβρίᾳ, καὶ ἐρχονται ἐν ὥρᾳ νυκτὸς διὰ τῆς προδοσίας, ὅπως προσβάλωσι καὶ ὑβρίσωσι μίαν γυναῖκα! Καὶ αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι ἔχουσι τὴν ἀξίωσιν νὰ ὀνομαζῶνται εὐγενεῖς ἱππῶται! Δεῖλαιοι! ἐνομίζετε λοιπὸν ὅτι θὰ μ' ἐκφοβίσετε διὰ τῶν ἀπειλῶν σας, καὶ δὲν αἰσχύνεσθε νὰ ὑβρίζετε ἐμέ, τὴν βασίλισσάν σας, ἡ ὁποία δὲν ἔχει νὰ σας ἀντιταξῇ εἰμὴ τὰ δάκρυά της καὶ τοὺς στεναγμούς της!

Καὶ τὸ σῶμα τῆς δυστυχοῦς γυναικὸς τοσοῦτον σπασμωδικῶς ἔτρεμεν, ὥστε ἡ δόνα Ζουάνα ἐξύπνησε καὶ πτοηθεῖσα εἰς τὴν θέαν τῶν ἀκάμπτων συνωμοτῶν ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἐτέρου, αἰσθανθεῖσα πίπτοντα ἐπὶ τοῦ προσώπου της τὰ δάκρυα τῆς μητρὸς της, ἤρξατο καὶ αὐτὴ νὰ κλαίῃ.

— Ἀχ! ὑπέλαβεν ἡ Ἰωάννα ἀσπασθεῖσα τὴν βασιλόπειαν μετὰ παραφόρου ἀγωνίας, σὰς παρακαλῶ, κύριοι, μὴ με ὑβρίζετε ἐνώπιον τῆς θυγατρὸς μου, μὴ τὴν διδάξετε νὰ περιφρονῇ τὴν μητέρα της· σεβάσθητε τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν ἀγνότητα ἐνός παιδίου καὶ εἰς ἀντάλλαγμα θὰ σας συγχωρήσω τὴν φουερωτέραν ὕβριν, τὴν ὁποίαν ἡ γυνὴ οὐδέποτε συγχωρεῖ!

Ὁ δὸν Πέτρος Ζιρὼν ἔκτειρε τὴν θέσιν τῆς ἀτυχοῦς βασίλισσας καὶ, λαβὼν τὸ ἔγγραφο ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ συναδέλφου του, ἐνεχείρισεν αὐτὸ εἰς τὸν εὐνοούμενον καὶ τῷ εἶπε·

— Συγκατανεύετε νὰ ὑπογράψητε, δὸν Βελτράν;

— Ποτέ! ἀπήντησε περιφρονητικῶς ὁ εὐνοούμενος. Νὰ ὑπογράψω διὰ τῆς ἰδίας μου χειρὸς τὴν κατασχύνῃ τῆς βασίλισσας, ἡ ὁποία με ἀνύψωσεν εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ὦ! ποτέ! ποτέ! Ἐνδοξότατε ἄρχων Δὲ Καλατράβα, ἐρωτήσατε τοὺς συναδέλφους σας ἂν τις ἐξ αὐτῶν θὰ εἰδένυτο τοσοῦτον χαμερπῆς καὶ ἀγνώμων, ὑπογράφων τοιοῦτον ἔγγραφο; Χάριν ὅμως τῆς βασίλισσας, θὰ ἐγκαταλείψω ἀμέσως τὴν αὐλήν, θὰ παραιτηθῶ τῆς θέ-

σεώς μου καὶ τῶν ἀξιωματῶν μου καὶ τέλος πάντων, ἂν δὲν ἱκανοποιηθῆτε μὲ ὅλα αὐτὰ, σὰς δίδω τὸν λόγον μου ὅτι θὰ ἐκπατρισθῶ. Ἀφίνω εἰς ὑμᾶς ἐλεύθερον τὸ σταδίον· οὐδέποτε ὅμως θὰ συγκατατεθῶ νὰ συμπαρασύρω εἰς τὴν ἀβυσσον τῆς καταστροφῆς μου καὶ τὴν βασιλισσαν Ἰωάνναν.

Καί, ταῦτα εἰπὼν, ἔσχισε τὸ κατηραμένον ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον ἐνεχειρίσειεν αὐτῷ ὁ Ζιρὼν πρὸς ὑπογραφήν.

— Ἔστω! εἶπε μετὰ τόνου χλευαστικοῦ ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ὅστις εἶδεν αἰφνης διαψευδομένας τὰς ἐλπίδας του. Σεδόμεθα τὰ εὐγενῆ αἰσθήματά σας καὶ πολὺ περισσότερον, διότι σὰς ἐνέπνευσε ταῦτα ὑπερήφανος καὶ διακεκριμένη γυνή· ἂν ὅμως ἐνομισητε ὅτι θὰ διαφύγετε τὴν τιμωρίαν, ἣ ὅποια σὰς ἀμύζει, ἀπατάσθε. Φειδόμεθα τῆς ζωῆς σας, διότι δὲν θέλομεν νὰ γίνωμεν οὔτε δικασταὶ σας, οὔτε δῆμιοὶ σας· ἀρκεῖ εἰς ἡμᾶς μόνον ὅτι εἴμεθα οἱ κατήγοροί σας. Ἄλλη βεβχάως χεῖρ, ἰσχυροτέρα καὶ ἀνωτέρα τῆς ἰδικῆς μας, θὰ ὑπογράψῃ τὴν καταδίκην σας, συμπληροῦσα τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς ἤρχισαμεν. Δὸν Βελτράν, θὰ μείνετε ὑπὸ κράτησιν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο, ἔνθα σὰς συνελάβομεν, μέχρις οὗ ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς δὸν Ἐρρίκος ἀποφασίσει περὶ τῆς τύχης σας.

— ὦ! αὐτὴ εἶνε ἀπειλή, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐκτελέσετε, δὲν εἶνε ἀληθές; εἶπεν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας, δραξαμένη τὸν βραχίονα τοῦ συνωμότη. Εἶσθε εὐγενῆς ἰππότης, ἀπόγονος ἐνδόξου οἰκογενείας, καὶ δὲν θὰ θελήσετε νὰ καταγγεῖλετε μίαν γυναῖκα εἰς τὸν σύζυγόν της, δὲν θὰ κατέλθετε μέχρις αὐτοῦ τοῦ σημείου τοῦ νὰ ἐξευτελισθῆτε τὴν βασιλισσάν σας. Σεῖς, δὸν Παχέκο, τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, δὲν θὰ ἐπιθυμήσετε τὴν καταστροφὴν μιᾶς γυναικός, καὶ μάλιστα τῆς βασιλισσῆς σας, καίτοι αὕτη ἐφάνη πολὺ αὐστηρὰ πρὸς ὑμᾶς! Ὅχι, εἶνε ἀδύνατον.

— Διατάξατε, Μεγαλειοτάτη, τὸν πρῶτον ἀκόλουθόν σας νὰ ὑπογράψῃ τὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖον ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν συναδέλφων μου συνετάξαμεν, ἀπήντησεν ὁ δὸν Παχέκος μετὰ προσπεποιημένης συγκινήσεως, καὶ σας ὀρκίζομαι ὅτι ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ μάθῃ ποτὲ ὅτι ὁ εὐνοούμενος αὐτοῦ διήλθε τὴν νύκτα ταύτην εἰς τὸ δωμάτιον τῆς βασιλισσῆς.

— Μὴ καταβιβάζεσθε τόσο, Μεγαλειοτάτη, ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ δὸν Βελτράν. Ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται διὰ τῆς προδοσίας ὑπὲρ τῶν ἰδίων συμφερόντων, εἶνε μᾶλλον χαμερπεῖς καὶ οὐτιδανοὶ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῶν ἄλλων.

Ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας, ἐξηγημένη καὶ ἀπελπὶς, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος σκιμποδος, ἀναλογιζομένη τὴν οἰκτράν θέσιν της. Ἐνῶ δὲ ἴστατο ἀκίνητος καὶ σιωπηλή, παρετήρησε τοὺς τέσσαρας συνωμότης ἐρευνῶντας πανταχοῦ τοῦ δωματίου, ὡσεὶ φοβούμενοι μὴ ἐν αὐτῷ ὑπῆρ-

χε μυστηριώδης τις ὄπη, δι' ἧς θὰ ἐσώζετο ὁ ἔραστής της.

Ἄλλὰ τὰ προφυλακτικὰ ταῦτα μέτρα ἦσαν ἀνωφελῆ ἢ μᾶλλον τυπικὰ, καθόσον οἱ συνωμῶται ἐγίνωσκον καλῶς παρὰ τῆς δόνας Μένσιας ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκεῖνῳ οὐδεμία ἀπόκρυφος δίοδος, δυναμένη νὰ διευκολύνῃ τὴν δραπέτευσιν τοῦ δεσμώτου.

Ὅθεν μετ' οὐ πολὺ ἀνεχώρησαν, ἀφοῦ ὑπεκλίθησαν μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον τῆς βασιλισσῆς. Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας διηυθύνθη πάραυτα εἰς τὰ δωμάτια τοῦ βασιλέως, ἐνῶ ὁ δὸν Πέτρος Ζιρὼν ἐφρούρει τὴν θύραν τοῦ δωματίου τῆς βασιλοπαιδος, οἱ δὲ ἄλλοι δύο τὰς πρὸς τὰ δωμάτια τῆς βασιλισσῆς ἀγούσας θύρας.

Ὅτε δὲ ἔμειναν μόνοι, ἡ Ἰωάννα καὶ ὁ δὸν Βελτράν ἐθεώρησαν ἀλλήλους ὡς δύο καταδεδικασμένους εἰς θάνατον, οἵτινες παρηγοροῦνται ἀμοιβαίως καὶ ἐλπίζουσι τὴν σωτηρίαν των εἰς ἀπρόοπτόν τι συμβάν, οἷον εἰς φοβεράν τινα πυρκαϊάν ἢ καταστρεπτικὸν σεισμόν καὶ ἄλλα παρόμοια. Ἡ Ἰωάννα ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, θαυμάζουσα τὴν καλλονὴν τοῦ δὸν Βελτράν Δὲ Λὰ Κουέβκα.

— Πόσον τὸν ἀγαπῶ! καὶ ὅμως θ' ἀποθάνῃ ἐξ αἰτίας μου!

Ὁ δὲ δὸν Βελτράν ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτόν:

— Εἰς τὸν ἔρωτα τῆς γυναικός ταύτης ὀφείλω τὸ μεγαλεῖόν μου καὶ τὴν δόξαν μου, ἀλλὰ ταῦτα πάντα θὰ πληρώσω μετ' ὀλίγον διὰ τῆς ζωῆς μου. Ἄν δὲν ἤθελον περιφρονῆσαι τὸν ἔρωτα τῆς δόνας Μένσιας, δὲν θὰ περιηρχόμην βεβχάως εἰς τοιαύτην δεινὴν θέσιν, διότι δὲν θὰ περιέπιπτον εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν τῶν ἀτίμων συνωμοτῶν.

Ἄλλὰ τὰς σκέψεις του ταύτας προσεπάθησε νὰ κρύψῃ εἰς τὰ βᾶθη τῆς καρδίας του. Εἶχεν ἀποφασίσει νὰ φανῆ μέχρι τέλους πιστός εἰς τὸν ἔρωτα τῆς βασιλισσῆς.

Ὅτε δὲ ἡ βασιλισσα ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα δειλὸν καὶ περιετταλμένον, ὡσεὶ ζητοῦσα παρ' αὐτοῦ συγγνώμην, διέφυγον ἐκ τῶν χειλέων του αἱ ἐξῆς λέξεις.

— ὦ! εἶθε ὁ θάνατός μου νὰ σας ἀποδώσῃ τὴν τιμὴν σας!

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε ἡ βασιλισσα, ἔδωκα τὸ παράδειγμα τοῦ σκανδαλοῦ καὶ ὁ Θεὸς τῶρα μὲ τιμωρεῖ! ὁποιαδήποτε δὲ καὶ ἂν ἦνε ἡ τιμωρία μου, θὰ τὴν ὑποσπῶ καρτερικῶς. Λυποῦμαι μόνον, Βελτράν, διότι σκέπτομαι ὅτι ὁ ἔρωτός μου, τὸν ὁποῖον σὺ ἐνόμιζες προσεχσίαν σου, ὑπῆρχεν ἡ αἰτία τῆς καταδίκης σου. Ἄν, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὴν ζωὴν σου, οἱ ἄτιμοι ἐκείνοι συνωμῶται ἀπήτουν νὰ ὁμολογήσω δημοσίᾳ τὸ παράπτωμά μου, ταπεινούμενη καὶ ἐξευτελιζομένη ὡς ἡ ἐσχάτη τῶν ἀμαρτωλῶν, ὦ! θὰ συγκατένευον εἰς τοῦτο εὐχαρίστως, Βελτράν!

— Σιωπήσατε, Μεγαλειοτάτη! διέκοψεν αὐτὴν ὁ δὸν Βελτράν, δεικνύων αὐτῇ τὴν βασιλοπαιδα, τὴν ὁποίαν εἶχε λησμονήσει, καὶ ἡ ὁποία ἐκάθητο ἐπὶ τινος προσ-

κεφάλου καὶ ἐκλαίε σιωπηλῶς, ἐννοοῦσα βεβχάως τὸν κίνδυνον, ὅστις ἤπειλε ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἠγάπα. Αἱ μικραὶ καὶ ἄβρακι αὐτῆς χεῖρες ἐπικίζον μηχανικῶς μετὰ τινος κρῖκου, ἐπικεκολλημένου ἐπὶ τινος λιθίνης πλακῆς καὶ συγκοινωνοῦντος πρὸς τὸν ἐξωτερικὸν τοίχον. Ὁ εὐνοούμενος παρετήρησε τὸν κρῖκον ἐκείνον μετὰ τῆς παιδικῆς ἐκείνης περιεργίας, ἥτις πολλάκις παρατηρεῖται εἰς τινὰς ἀνθρώπους, κυριευμένους ὑπὸ βαθείας καὶ ἀλγεινῆς σκέψεως.

— Εἰς τί χρησιμεύει ὁ κρῖκος αὐτός, δόνα Ζουάνα; ἠρώτησε τὴν βασιλοπαιδα μετ' ἀδιαφορίας.

— Διὰ ν' ἀνεγείρῃ τὴν πλάκα, ὑπὸ τὴν ὁποίαν εὐρίσκειται ἡ δεξαμενὴ, ἡ διοχετεύουσα τὸ ὕδωρ εἰς τὰ λουτρά, ἀπήντησεν ἡ νεκρὰ ποιγκήπισσα.

— Ἡ δεξαμενὴ! ἐπανέλαβεν ὁ δὸν Βελτράν, ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ὁποῖου ἀπήστραψεν αἰφνης ἀκτις χαρᾶς καὶ ἐλπίδος· ἀλλὰ δι' αὐτῆς εἰμπορῶ νὰ φύγῃ καὶ οὕτω νὰ σωθῆτε, Μεγαλειοτάτη!

Καὶ μετὰ σιθαραοῦ βραχίονος ἤρπασε τὸν κρῖκον καὶ ἐκίνησε τὴν πλάκα.

— Εἶνε ἀδύνατον, δὸν Βελτράν! ἀδύνατον, ὑπέλαβεν ἡ βασιλισσα. Ὅταν ἡ δεξαμενὴ ἦνε κενή, ἡ ὑπόστεγος αὐτῆς δίοδος εἶνε τοσοῦτον στενὴ, ὥστε μόλις εἰμπορεῖ νὰ διέλθῃ ἓν μικρὸν παιδίον παρραπλεύρως τῆς αἰθούσης τῶν λουτρῶν καὶ εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος, ὑπάρχει στενόν τι, διὰ τοῦ ὁποῖου τὰ ὕδατα ἐκβάλλουσι πρὸς τινα μεγάλον χάνδακα, κείμενον εἰς τὸ βάθος τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου. Ἄλλως τε, τῶρα ἡ δεξαμενὴ εἶνε πλήρης ὕδατος, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ ψυχρόν· καλλίτερον εἶνε ν' ἀποθάνῃς ὑπὸ τὰ ζῆφα τῶν συνωμοτῶν ἢ νὰ ταφῆς ζῶν εἰς αὐτὸν τὸν σκοτεινὸν τάφον, ὅπου τὸ ψῦχος θὰ σε καταλάβῃ ἀμέσως καὶ τὸ ὕδωρ θὰ σε πνίξῃ, χωρὶς νὰ κατορθώσῃς νὰ σωθῆς.

— Μὴ ζητῆς νὰ διασεῖσθαι τὴν ἀπόφασίν μου, Ἰωάννα, ἀπήντησεν ἀγερώχως ὁ δὸν Βελτράν. Ὁ Θεὸς μοὶ ἐπεμψε τὸ μέσον διὰ νὰ διασώσω τὴν τιμὴν σου καὶ ὡς γυναικός καὶ ὡς βασιλισσῆς, δὲν θέλω νὰ χάσω τὴν περισσότερην ταύτην. Καλλίτερον ν' ἀποθάνω ὑπὸ τὰ σκότη τῆς φοβερᾶς ταύτης ἀβύσσου, διαφεύγων τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν μου, ἢ νὰ ἴδω κατὰ πρόσωπον τὸν βασιλέα, τὸν ὁποῖον αἰσχρῶς ἐπρόδωκα.

— Βελτράν! Βελτράν! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας ἐκτεινούσῃ ἰκετευτικῶς τὰς χεῖρας της, ἂν ἀκόμη θερμαίνῃ τὴν καρδίαν σου σπινθήρ τοῦ πρὸς ἐμὲ ἐρωτός σου, σ' ἐξορκίζω, μὴ θελήσῃς νὰ θυσιάσῃς τὴν ζωὴν σου χάριν ἐμοῦ!

— Θέλεις λοιπὸν νὰ μ' εὕρῃ ἐδῶ ὁ βασιλεὺς καὶ νὰ προσπέσω εἰς τοὺς πόδας του ὡς ἔνοχος, οὕτω δὲ νὰ γίνω τὸ παίγιον τοῦ Βιλλέν καὶ τῶν συντρόφων του; Θέλεις νὰ προσψάσωσθε ὄνειδος εἰς τὸ πρόσωπόν σου εἰς ἀντάλλαγμα τῆς ἀποσιώσεως καὶ τῆς ἀγάπης, διὰ τῶν ὁποίων μὲ περιέβαλλες; Ὅχι, κυρία! ἔστω καὶ ἂν πρόκειται ν' ἀποθάνω ὑπὸ τὴν ἀβυσσον ταύτην, νὰ πνιγῶ ὑπὸ τὰ παγερὰ καὶ ψυχρὰ ταῦτα

ὕδατα, οὐδὲν θὰ δυνηθῆ ν' ἀναχαίτιση πλέον τὴν ἀπόφασίν μου· θὰ ριφθῶ εἰς τὴν ὀπὴν ταύτην, σὺ δὲ δέου εἰς τὸν Ὑψιστον νά με διαφυλάττῃ ὑπὸ τὴν σκέπην του.

Ἡ βασίλισσα προὐχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ θλίψασα τὰς χεῖρας του

— Βελτρὰν! ἐψιθύρισε διὰ φωνῆς ἐσθεσμένης, λυπήσου με! εὐσπλαγχνίσου με!

Ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέβας ἐνήγκαλιόθη τρυφερῶς τὴν ἐρωμένην του, ἠσπάσθη τὸ μέτωπον τῆς βασιλόπαιδος καὶ εἶτα, δεῖξας διὰ τῆς χειρὸς τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

— Ἔρχονται, Ἰωάννα! ἔρχονται! ἐψιθύρισε. Δὲν εἶνε λοιπὸν προτιμότερον νὰ φύγῃ διὰ νὰ σώσῃ, ἔστω καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ζωῆς μου, τὴν τιμὴν ἐκείνης, τὴν ὁποῖαν ἀγαπῶ; Δέου ὑπὲρ ἐμοῦ εἰς τὸν Θεὸν καὶ χύνε ἐνίοτε ἐν δάκρυ ὑπὲρ ἐκείνου, ὁ ὁποῖος σὲ ἠγάπησε περιπαθῶς καὶ ἐπροτίμησε τὸν θάνατον αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ αἰωνίου αἵσχους τῆς ἐρωμένης του!.. Ἡ πλάξ αὕτη ἄς ἐπέχῃ τόπον τοῦ μνημείου μου. . .

Καὶ διὰ χεῖρὸς στιβαρᾶς ἀνήγειρε πάραυτα τὴν πλάκα καὶ ἔστη κάτωχρος πρὸ τῆς ὀπῆς, βλέπων τὸ βαθύ σκοτός καὶ ἀκούων τὴν βοὴν τῶν ὑδάτων, τὰ ὁποῖα ἐντὸς ὀλίγου θὰ κατέπινον αὐτόν.

Ρίγος θανάτου κατέλαβε τὸ σῶμα τοῦ δυστυχῆ Βελτρὰν. Ἀλλὰ θόρυβος προσεγγιζόντων βημάτων ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ κλεισῇ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ νὰ ριφθῆ ἐντὸς τῆς δεξαμενῆς, τὰ ὕδατα τῆς ὁποίας πενθίμως ἐπάφλασαν εἰς τὴν πτώσιν του.

Ἡ Ἰωάννα, πνιγομένη εἰς τὰ δάκρυα, ἐκράτει ἡμικεκλιμένη τὴν πλάκα τῆς ὀπῆς· μετὰ δὲ τὴν φοβερὰν πτώσιν, ἔτεινε τὸ οὖς πρὸς τὴν ὀπὴν, περιμένουσα ν' ἀκούσῃ στεναγμὸν τινὰ ἀπελπισίας ἢ λέξιν τινὰ παρηγορίας.

Ἄλλα, φεῦ! κρότος ἰσχυρὸς καὶ παρατεταμένος ἐκλόνησε βιαίως τὴν θύραν τοῦ δωματίου.

Ἐκλεισε ταχέως τὴν πλάκα καὶ λαβοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὴν δόξαν Ζουάναν, τὴν ὁποῖαν ἐκάλυψε διὰ τῶν φιλημάτων καὶ τῶν δακρύων τῆς, προσεπάθησε νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὴν καὶ ν' ἀναλαβῇ θάρρος, ὅπως ὑποδεχθῆ τὸν σύζυγον τῆς μετὰ τῆς ψυχικῆς ἐκείνης γαλήνης, ἥτις εἶνε ἰδιαίτον χαρακτηριστικὸν πάσης ἐντίμου καὶ ἀθῶας γυναικός.

Ὁ βασιλεὺς ἔστη πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας μὲ βλέμμα ἀγρίον καὶ φλογερὸν. Ἐφόρει μακρὸν κοιτωνίτην ἐκ μέλανος χλοομεταξοῦ καὶ εὐμαριδάς χρυσοκεντήτους εἰς τοὺς πόδας του, ἐκράτει δὲ ἀνὰ χεῖρας γυμνὸν τὸ ξιφὸς του. Ἐρρίψε βλέμμα ὑποπτὸν ἐντὸς τοῦ δωματίου, ἀλλ' ἡ φαινομενικὴ γαλήνη τῆς Ἰωάννης διέλυσε πάραυτα τοὺς φόβους, τοὺς ὁποῖους ἐνέπνευσαν εἰς αὐτόν.

Στραφεὶς τότε πρὸς τὸν μαρκήσιον Δὲ Βιλλέναν, τῷ εἶπε μετὰ τόνου αὐστηροῦ ἄμα καὶ ἔβρωνος·

— Παῦ λοιπὸν ἔχετε, δὸν Παχέκο, τὸν περιβόητον δεσμώτην, περὶ τοῦ ὁποῖου μοὶ ἐλέγετε;

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ἀπορῶν καὶ ἐξισταμένος, ἤρῃνα τὸ δωματίον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνῶ οἱ ἄλλοι συνωμῶται, ἐκπληκτοὶ διὰ τὴν δυσεξήγητον ταύτην ἀνάληψιν τοῦ δὸν Βελτρὰν, ἀνήγειρον τὰ περαπετάσματα, ἀνέτρεπον τὰ κιβώτια καὶ τὰ λοιπὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου, καὶ ἐχάρασσον τὸν τοῖχον διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξιφῶντος, ὑποπτευθέντες ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ὑπῆρχεν ὀπή τις, δι' ἣς ὁ εὐνοούμενος ἐδραπέτευσεν.

— Ἀναμφιβόλως θὰ ἔλαβε χώραν μαγαζία τις! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Πέτρος Ζιρῶν. Μεγαλειότατε, ὁ συναδέλφός μου σὰς εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Πρὸ ὀλίγου ὁ δὸν Βελτρὰν Δὲ Λὰ Κουέβας ἦτο ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ σὰς πιστεύσω, πρέπει νὰ υποθέσω ὅτι αὐτὸς ὁ πτωχὸς Βελτρὰν εἶχε πτερά, ἀπήντησεν ὁ Ἐρρίκος γελάσας σπασμωδικῶς.

Τότε ἡ βασίλισσα ἠγέρθη.

— Μεγαλειότατε, εἶπε διὰ φωνῆς συγκινημένης, θέλω νὰ μάθω ἂν ἐπετρέψατε εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀτίμους νὰ παραβιάσωσι τὸ ἄστυλον τῆς συζύγου σὰς καὶ νὰ προσβάλωσιν αὐτὴν ἐπὶ παρουσίᾳ σὰς. Ἄλλ' ἡ συγγερὰ συκοφαντία των, τὴν ὁποῖαν ἐνέπνευσεν εἰς αὐτοὺς τὸ μῖτος, δύναται νὰ ἔχῃ τοσαύτην ἰσχύν ἀπέναντι τῆς καθαρᾶς ἀληθείας, εἰς τὴν ὁποῖαν βεβαίως θὰ δώσετε πίστιν; Μεγαλειότατε, ζητῶ παρ' ὑμῶν δικαιοσύνην διὰ τὴν ἀτίμον ταύτην συγγερὰν συκοφαντίαν.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς ἄκρον τεταραγμένος, κατηγεῖλατε εἰς ἐμὲ πρᾶξιν, τὴν ὁποῖαν ἡ βασίλισσα ἀρνεῖται. Εἰς ποῖον νὰ πιστεύσω; Δὲν δύναμαι νὰ τὴν καταδικάσω ἄνευ ἀποδείξεων καὶ ἄνευ ἄλλων μαρτύρων εἰ μὴ μόνον τῶν κατηγορῶν τῆς.

Ἡ βασίλισσα ἀνέπνευσεν ἤδη.

Ἡ ἀγαθότης τοῦ Ἐρρίκου ἀπεδίωκε πλέον πάντα κίνδυνον.

Ἄλλ' ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας μαντεύσας τοὺς διαλογισμοὺς τῆς βασιλίσσης, ὑπέλαβε μετὰ προσπεποιημένης ἀδιαφορίας·

— Μεγαλειότατε, ὑπάρχει ἐδῶ εἰς μῆρτος, τοῦ ὁποῖου τὴν μαρτυρίαν οὐτε ὑμεῖς, οὐτε ἡ βασίλισσα θ' ἀπορρίψατε

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ μῆρτος; ἠρώτησε περιέργως ὁ Ἐρρίκος.

— Ἴδου αὐτὸς, Μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ δὸν Παχέκος, δεκνύων τὴν βασιλόπαιδα, ἥτις, ὠχρὰ καὶ τρέμουσα, συσπειροῦτο εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς τῆς.

Ἡ βασίλισσα ἐγένετο κάτωχρος.

Ἐγνώριζε τὸν γλυκὺν καὶ εὐσεβῆ χρακτῆρα τῆς δόνας Ζουάνας, ἥτις ἐθεώρει τὸ ψεῦδος ὡς ἐγκαλήμα, καὶ ἐφιθέθη διὰ τὴν ἀπάντησιν αὐτῆς, τοσαύτῃ μᾶλλον, καθόσον καθίστατο εἰς αὐτὴν ἀδύνατον νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ διὰ νεύματος ἢ διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ἦτο ἀληθῶς φοβερὸν νὰ βλέπῃ τις τὴν μητέρα φοβουμένην τὴν μαρτυρίαν τῆς θυγατρὸς, ἥτις, ἀθῶα καὶ μὴ ἔχουσα συνειδήσιν τῶν πράξεών τῆς, θὰ ὠμολόγει ἀναμφιβόλως τὴν ἀλήθειαν.

Καὶ αὐτοὶ ἔτι οἱ συνωμῶται συνησθάνθησαν τὴν βαρύτητα τῆς προτάσεως τοῦ μαρκησίου Δὲ Βιλλέναν καὶ προσήλωσαν ἀκοντες τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἀθῶας καὶ ἀγνῆς βασιλόπαιδος.

Ἡ πρότασις αὕτη τοῦ μαρκησίου ἀναμφιβόλως διήγειρεν ἐκ νέου τὰς ὑπονοίας τοῦ Ἐρρίκου. Ἡ ἐπιμονὴ τῶν συνωμοτῶν τούτων ἐξέπληττεν αὐτὸν παραδόξως καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἐνοήσῃ ἂν ἀκαθεκτος φιλοδοξία ἢ ἄλλο τι ἰσχυρώτερον ἐλατήριον ὄθει αὐτοὺς εἰς τοιαῦτα ἀπονενοημένα διαβήματα.

Ὅθεν ἀπεράσισε μὲν νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τούτου τὴν παιδίσκην, ἀλλ' ἐνοήσας τὸ λεπτὸν καὶ ἀδύνατον τοῦ χρακτῆρός τῆς, ἔσυρεν αὐτὴν πλησίον του, ἐθώπευσε μετὰ στοργῆς τὴν κόμην αὐτῆς καὶ τῇ εἶπε μετὰ φωνῆς ἠλλοιωμένης.

— Καλὴ μου Ζουάνα, δὲν θὰ θελήσῃς ν' ἀπατήσῃς οὔτε τὸν Θεόν, οὔτε τὸν πατέρα σου, δὲν εἶνε ἀληθές; Λοιπὸν, εἶπέ μοι ἐλευθέρως, ὅπως εἰς τὸν πνευματικόν σου ἦτο ἐντὸς τοῦ δωματίου τούτου ὁ κόμης Δὲ Λεδέσμας ὅτε οἱ κύριοι οὗτοι εἰσῆλθον;

Ἡ βασιλόπαις παρετήρησε λαθραίως τὴν μητέρα τῆς καὶ ἐτρόμαξεν ἰδοῦσα τὴν νεκρῶσιμον ὠχρότητα τοῦ προσώπου τῆς. Πάραυτα δὲ, διὰ τῆς θείας ἐκείνης γνώσεως, ἥτις ἐνίοτε ὡς ἐκ θαύματος φωτίζει τὸ πνεῦμα τῶν παιδίων, ἠννόησεν ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτῆς θὰ ἔσωζεν ἢ θὰ ἐφόνευε τὴν μητέρα τῆς.

Ὅθεν, μειδιάσασα μετὰ χάριτος ὄντως ἀγγελικῆς, ἀπήντησε μετὰ θάρρους πρὸς τὸν βασιλέα.

— Ὁ δὸν Βελτρὰν ὑπῆρξε πάντοτε καλὸς εἰς ἐμὲ, πάτερ μου· μ' ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν κακούρων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐρώναρχον εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Ἀλκαζάρ, καὶ μ' ἔφεραν εἰς τὴν μητέρα μου.

— Καὶ ἔπειτα; ἠρώτησεν ἐπιμόνως ὁ βασιλεὺς, κεκλιμένος ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς παιδίσκης καὶ κατατρώγων αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός.

— Καὶ ἔπειτα. . . ἀπεκοιμήθην· ἀλλὰ τὸν εἶδον εἰς τὸν ὕπνον μου.

— Καὶ ὅταν ἐξύπνησες;

— Εἶδον ἀνθρώπον τινὰ ὄρθιον ἐνώπιον τῆς μητρὸς μου καὶ φοβηθεῖσα ἐκρυψά τὸ πρόσωπον εἰς τὰς χεῖρας μου καὶ ἤρχισα νὰ κλαίω.

— Καὶ αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον βεβαίως θὰ τὸν ἐγνώρισε; καὶ θὰ μοῦ τὸν εἶπῃς, δὲν εἶνε ἀληθές, Ζουάνα μου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς μετὰ θωπευτικῆς φωνῆς, προσηλώσας τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς βασιλόπαιδος.

— Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἦτο ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, ὁ ὁποῖος μὰς ἐφοβέριζεν, ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα περιβαλλούσα διὰ τῶν μικρῶν βραχιόνων τῆς τὸν τράχηλον τοῦ Ἐρρίκου. ὦ! πάτερ μου! προσέθηκεν ἡ βασιλόπαις τρέμουσα ἐκ φόβου, βοήθησέ μας! βοήθησέ μας!

Ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, παράφορος ἐξ ὀργῆς, ἀνέκραξε τότε·

— Σὰς ἀπατᾷ, Μεγαλειότατε, ψεύδε-

ται. Φανήτε μᾶλλον αὐστηρὸς καὶ θά σας ὁμολογήσῃ τὴν ἀλήθειαν.

Ἄλλ' ὁ βασιλεὺς, συγκινηθεὶς ἐκ τῶν περιπτώσεων τῆς παιδείας, ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὄμους καὶ εἶπεν ἀγερώχως.

— Σιωπή, κύριε μαρκήσιε. Εἶνε ἀνάγκη λοιπόν, διὰ νὰ σας εὐχαριστήσω, νὰ βασανίσω τὴν θυγατέρα μου διὰ νὰ τὴν ἀναγκάσω νὰ ψευσθῇ διὰ τῆς βίας ἐναντίον τῆς μητρὸς της; Ὑπῆρξα πολὺ ἐπεικῆς πρὸς ὑμᾶς, συγκαταθεὶς νὰ δώσω ἀκρόασιν εἰς τὰς ἀτίμους καταγγελίας σας. Ἐλπίζω δὲ ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ τολμήσετε ν' ἀντιπολιτευθῆτε διὰ τοιούτων αἰσχρῶν μέσων τὸν ὑπουργόν μου, τὸν ὁποῖον πρῶτον νὰ σέβουθε καὶ ἀγαπᾶτε, ὡς ἀντιπρόσωπον τοῦ βασιλέως σας.

Ὁ Βιλλένας καταβεβλημένος ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ὁ ἀρχὼν Δὲ Καλατράβας ἔβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως. Διὰ τῆς αἰχμῆς τοῦ ξίφους τοῦ εἶχεν ἀνεγείρει τὸν τάπητα, ὅστις ἐκάλυπτε τὸν ἀργυροῦν κρίκον τῆς πλακῆς τῆς δεξαμενῆς.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν εὐθαρσῶς, αἱ ἔρευνοι ἡμῶν δὲν ἐτελείωσαν ἀκόμη. Βεβαίως ὑπ' αὐτὴν τὴν πλάκα θὰ ὑπάρχῃ ὅπῃ τις, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἐδραπέτευσεν ὁ δὸν Βελτράν.

— Εἶσαι τρελός, δὸν Πέτρε, ἀπήντησεν αὐστηρῶς ὁ δὸν Ἐρρίκος. Αὐτὴ ἡ ὀπή, τὴν ὁποίαν λέγετε, εἶνε ἡ δεξαμενὴ τῶν λουτρῶν τῆς βασιλίσσης, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἀνεγείρει οἱ μαῦροι βασιλεῖς τῆς Τολέδης. Ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος θὰ εἶχε τὴν ἀτυχίαν νὰ πέσῃ ἐκεῖ μέσα, θὰ ἐπνίγετο ἀμέσως. Ἄλλως τε, ἂν τις ἐξ ὑμῶν θέλει νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς τῆς ὀπῆς πρὸς καταδιώξιν τοῦ ἐχθροῦ του, προσέθηκεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, εἶνε καθ' ὀλοκληρίαν ἐλευθερός! Ὁ βασιλεὺς σὰς τὸ ἐπιτρέπει, κύριοι.

Ὁ δὸν Πέτρος Ζιρὼν ἀνήγειρε τότε τὴν πλάκα, καὶ οἱ τέσσαρες συνωμόται, κεκλιμένοι ἐπὶ τοῦ χαίναντος σκοτεινοῦ βυβάθρου, ὡπισθοχώρησαν ἔντρομοι.

— Πραγματικῶς, διὰ νὰ ριφθῇ τις εἰς τὴν ἄβυσσον ταύτην, περετήρησεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας, πρέπει νὰ ἔχῃ πρωτοφανὲς θάρρος. Ἄλλως τε, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ εὐνοούμενος εἶχε τοιοῦτον θάρρος, ὡς ἤμεθα βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ τον ἐπικινδύνωμεν εἰς τὴν ζωὴν. Ἦδη δὲν μας μένει ἄλλο τι, Μεγαλειότατε, ἢ νὰ σας ἀποχαριετώσωμεν καὶ νὰ εὐχνηθῶμεν εἰς τὸν Θεὸν νὰ διαφυλάττῃ τὴν Ὑμετέραν Μεγαλειότητα.

— Πρατηρήσατε! εἶπε τότε ὁ Ἐρρίκος δεικνύων πρὸς αὐτοὺς περὶ τοὺς εἰκοσι λογχοφόρους, οἵτινες ἐφρούρου τὴν θύραν. Ἀφοῦ δὲν μοι περεδώκατε τὸν δεσμώτην, περὶ τοῦ ὁποίου μοι εἶπετε, ἔπρεπε νὰ θέσω ὑμᾶς ὑπὸ κράτησιν καὶ νὰ σας τιμωρήσω ὡς ἀπίστους καὶ προδότας τοῦ βασιλέως σας, πρὸς τὸν ὁποῖον δὲν ἐτηρήσατε τὸν ἀπαιτούμενον σεβασμὸν. Ἄλλὰ δὲν εἶμαι τύραννος καὶ θέλω νὰ σας ἀρῆσω ἐλευθεροὺς ὅπως διοργανώσητε νέαν τινὰ συνω-

μοσίαν κατὰ τοῦ βασιλέως σας. Φαίνομαι πρὸς ὑμᾶς τοσοῦτον ἐπεικῆς, ἀλλ' ὑπὸ μίαν ἀπλῶς συμφωνίαν. Προσεβάλετε ἀδίκως καὶ ὕβρισατε τὴν βασιλίσσαν. Ἀπαιτῶ νὰ γονυπετήσετε ἐνώπιον αὐτῆς, νὰ ὁμολογήσετε τὰς συκοφαντίας σας καὶ νὰ τῇ ζητήσετε συγγνώμην. Ἄλλως, μὰ τὸν ἅγιον Ἰάκωβον, ὅσῳ ἀγαθὸς καὶ ἂν ἦμαι, θὰ διατάξω νὰ σας κρεμάσωσιν αὐριον καὶ αἱ κεφαλαί σας θὰ πέσωσιν ὑπὸ τὸν πέλεκυν τοῦ δημίου.

Οἱ συνωμόται ἐφρικίασαν εἰς τὴν ἀπειλὴν ταύτην. Νὰ γονυπετήσωσιν ἐνώπιον τῆς γυναικὸς ἐκείνης, τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα καὶ τὰ παρακλήσεις τοσοῦτον σκληρῶς εἶχον περιφρονήσει! Ἄλλ' ἠσθάνοντο ἔκλυτον ἠττημένους καὶ ἐγίνωσκον καλῶς ὅτι ὁ βασιλεὺς θὰ ἐτήρει τὸν λόγον του. Ἦ ἀκατανόητος, ἢ μᾶλλον ἡ υπερφυσικὴ ἀνάληψις τοῦ δὸν Βελτράν ἠνάγκασεν αὐτοὺς ἀκοντας νὰ υποκύψωσιν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ βασιλέως.

Ἄλλως τε, διὰ νὰ ἐκδικηθῶσιν ἔπρεπε νὰ ζήσωσι.

Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκεῖνοι εὐγενεῖς ἱππῶται, ἀφοῦ πρῶτον συνηνοήθησαν πρὸς ἀλλήλους διὰ τοῦ βλέμματος, ἐγονυπέτησαν ἐνώπιον τῆς βασιλίσσης.

— Εὐαρεστήθητε νὰ μας συγχωρήσητε, Μεγαλειοτάτη, εἶπεν ὁ μαρκήσιος Δὲ Βιλλένας ἀσπαζόμενος τὴν χεῖρά της, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἀπέσυρε μετὰ φρίκης, εἶθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ τιμωρήσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀτίμως ἐψεύσθησαν καὶ νὰ εὐδοκήσῃ νὰ θριαμβεύσῃ ἡ ἀλήθεια! Βεβαίως μᾶς ἐτύφλωσαν τὸ μῖτος καὶ ἡ ἐκδίκησις καὶ προέβημεν εἰς ἀδίκους ὕβρεις ἐναντίον μιᾶς γυναικὸς καὶ ἐνὸς παιδίου. Ἀναγνωρίζομεν ταπεινῶς τὸ λάθος μας, καὶ ὁμνύομεν ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ προσβάλλωμεν μόνον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μᾶς προσβάλλουσιν!

Εἰς τοὺς λόγους τούτους ἐνυπῆρχε βεβαίως ἀπειλή τις, τὴν ὁποίαν ἠνόησεν ἡ Ἰωάννα τῆς Πορτογαλλίας. Ἄλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ βασιλέως, ἐπιβαλόντος αὐτῇ σιωπῆν, ἠνάγκασεν αὐτὴν νὰ μὴ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτοὺς.

Καθ' ὅσον δὲ ἀφορᾷ τὸν Ἐρρίκον, οὗτος ἐσυγχῶρει αὐτοὺς, διότι δὲν ἐτόλμα νὰ τιμωρήσῃ τοιοῦτους ἐπισήμους ἄνδρας, τῶν ὁποίων ὁ θάνατος θὰ ἐπέφερον ἀναστάτωσιν καθ' ὅλον τὸ βασίλειον. Ἦσθάνετο ἑαυτὸν κλονούμενον ἐπὶ τοῦ θρόνου του καὶ ἐνόμιεν ὅτι, παραβλέπων τὴν πρᾶξιν αὐτῶν, θὰ καθίστα μᾶλλον στερεὰς τὰς βάσεις αὐτοῦ.

Ὅτε οἱ συνωμόται ἀνεχώρησαν, εἰσῆλθεν ἡ δόνα Μένσια ζητοῦσα τὴν βασιλόπαιδα, ἧτις ἐκοιμάτο ἀμερίμως.

Ἦ δὲ Ἰωάννα, κατασπαρασσομένη ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, ἠσθάνετο πυρετὸν κατακαίοντα τὸ σῶμα της. Μόλις ἀπῆκεν αὐτὴν ὁ βασιλεὺς, ὑποσχόμενος εἰς αὐτὴν νέας τιμὰς καὶ ἀξιώματα εἰς τὸν κόμητα Δὲ Λεδέσμαν, ἀτίμως συκοφαντηθέντα, ἔτρεξεν ἐπὶ τῆς κατηραμένης πλακῆς, ἀνήγειρεν αὐτὴν καὶ ἔστη πρὸ τῆς ὀπῆς τῆς δεξαμενῆς, τείνουσα τὰ ὦτα ὅπως ἀκούτῃ στεναγμὸν τινὰ ἢ φωνὴν ἀγωνίας ἢ καρδίαν της

ἐπαλλε σφοδρῶς, ἕκαστον δὲ παρερχόμενον δευτερόλεπτον ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ὀλοκληρὸς χρόνος ἢ μακρὰ καὶ λυσίκομος αὐτῆς κόμη ἢ το καθυγρὸς ἐκ ψυχροῦ καὶ ἀφθόνου ἰδρωτός, αἱ δὲ τρίχες αὐτῆς προσκολλῶντο ἐπὶ τῶν κροτάφων της.

Αἱ ὦραι παρήρχοντο ὀλονὲν καὶ ἡ δυστυχὴς γυνή, κρατῶσα τὴν ἀναπνοὴν της ἐκάθητο ἐπὶ τῆς ὀπῆς ἀκίνητος καὶ σιωπηλή, ἀναμένουσα ν' ἀκούσῃ ἤχον τινὰ δηλοῦντα ὅτι ἔζη εἰς ἐτὶ ὁ ἐραστὴς της. Ἄλλὰ, φεῦ! μόνῃ ἡ βαθεῖα καὶ ἀκαμπτος σιγὴ ἀπήντα εἰς τὴν ἀγωνιώδη καὶ ὀδυνηρὰν ταύτην προσδοκίαν της!

Ἐπὶ τέλους δὲ, ὅτε πλέον ἐξημέρωσεν, ἀπελπισθεῖσα, ἠγέρθη.

— Τετέλεσται! εἶπε καθ' ἑαυτὴν, ἀπέθανεν. Ὡ Βελτράν! Βελτράν! διατὶ νὰ μὴ σὲ ἀναγκάσω νὰ ὑπογράψῃς τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ ἀπεκάλυπτε τὴν ἀτιμίαν μου; Θὰ ἐγενομένη ἐκπτώτος τοῦ θρόνου, θὰ με ἀπέπεμπον ἀπὸ τὸ Ἄλκαζάρ, ἀπὸ τὴν Καστιλλίαν, ἀλλὰ τοῦλάχιστον θὰ ἔφερον εἰς τὰς ἀγκάλας μου τὴν θυγατέρα μου, καὶ θὰ ἔζησ, Βελτράν, θὰ ἔζησ... καὶ δὲν θὰ μ' ἐβασάνιζεν ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ὅτι ἐγώ, ἡ ἐρωμένη σου, ἐγώ, ἡ προσφιλεῖς τῆς καρδίας σου εἰκὼν, ὑπῆρξα ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σου!

*Ἔπεται συνέχεια.

Σ.*

ΔΑΜΠΡΟΥ ΕΝΥΓΛΗ

ΦΛΩΡΕΝΤΙΝΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

1878

POZINA Η ΑΝΘΟΠΩΛΙΣ

[Συνέχεια]

Καὶ μετὰ νέαν δεξίωσιν, οἶνει ταύτην γενομένην καθ' ὅλους τοὺς τύπους, ὡς συνεπιζουσιν οἱ εὖ ἠγμένοι ἄνθρωποι, ὁ Λουκιανὸς ἔδειξεν αὐτοῖς θέσιν, ὅπως καθήσων.

Τούτου γενομένου:

— Θὰ μὲ συγχωρήσητε βέβαια, δεσποινίς μου, προσέθηκεν ὁ Λουκιανός, διότι ἐτόλμησα νὰ λαβῶ ἀπόφασιν τινὰ, χωρὶς νὰ ζητήσω πρῶτον τὴν ἀδειάν σας.

— Ποῖαν ἀπόφασιν, κύριε; ἠρώτησεν ἡ νεβνίς μετὰ τινος ἀνησυχίας.

— Πρὶν σὰς τὴν εἶπω, θὰ σὰς ἐρωτήσω κατὶ.

— Ἀκούω, κύριε.

— Ἐφαγετε ἡ ὄχι;

— Ὅχι ἀκόμη.

— Ἀκούσατε τώρα καὶ τὴν ἀπόφασιν.

Ἐκκα μὲν, ὅτι λέγεται, ὅτι ἔκαμε πάλαι ποτὲ ὁ Προφήτης Μωάμεθ: Ἀφοῦ τὸ βουρὸν δὲν ἐπῆγε πρὸς αὐτόν, ἐπῆγεν ἐκεῖνος πρὸς τὸ βουρὸν. Ἐπειδὴ δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμφάγωμεν ἔξω, ἐσκέφθη ὅτι οὐδὲν μᾶς κωλύει νὰ συμφάγωμεν ἐδῶ, ἀφοῦ, nota bene, ζητήσω προηγουμένως τὴν ἀδειάν σας. Γινώσκω ὅτι εἶναι πολὺ δυσάρεστον νὰ τρώγῃ τις μόνος, ἐνῶ τούναντι ἡ καλὴ συντροφιά εἶναι ὀρεκτικὸν ὀρε-

κτικώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὀρεκτικά. Ἄλλα καὶ ἄλλως δὲν θέλω νὰ στενοχωρησθε καὶ ἐπιθυμῶ νὰ ἐνθυμησθε εὐαρέστως τὴν φιλοξενίαν μου· διὰ τοῦτο ἐνόμισα ὅτι . . .

— Καὶ ἐγὼ σὰς λέγω ὅτι οὐδέποτε συνελάβετε εὐτυχεστέραν ἰδέαν. Δέχομαι τὴν προσφορὰν σὰς εὐγνωμόνως καὶ εὐχαρίστως, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις.

— Σύμφωναι λοιπόν! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός. Μολονότι, διὰ νὰ σὰς εἶπω τὴν ἀλήθειαν, πάντοτε ἐφοβούμην μήπως ἡ πρότασίς μου ἀπορριφθῆ, διότι τὸ πρῶτ' εἶχετε ὅλως ἀντιθέτους διαθέσεις.

— Παρῆλθον τόσαι ὥραι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὑπέλαβεν ἡ νεά, οὐχὶ ἄνευ ταραχῆς τίνος, καὶ εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας δύνανται πολλὰ νὰ συμβῶσι.

— Δὲν ἔχομεν λοιπόν τιποτε ἄλλο νὰ κάμωμεν, παρὰ σεις μὲν νὰ εἰπῆτε εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν νὰ φέρῃ τὸ φαγητόν σας, ἐγὼ δὲ νὰ παραγγείλω εἰς τὸ ἀπέναντι ξενοδοχεῖον . . .

— Καὶ ἐγὼ ν' ἀπέλθω, ὑπέλαβεν ὁ Μιχαήλ διακόπτων τὸν Λουκιανόν.

— Ὅχι δά! θὰ γευματίσωμεν καὶ οἱ τρεῖς ἡμεῖς, εἶπεν ὁ Λουκιανός. Τί λέγετε καὶ σεις, δεσποινίς Ροζίνα;

— Ἀφοῦ σεις εἴθε ὁ ξενίζων, ἀπεκρίθη ἡ νεάνις, ἡμεῖς πρέπει νὰ ὑπακούωμεν.

— Λοιπόν, Μιχαήλ, μίαν φορὰν τοῦλάχιστον δεῖξε ὅτι δὲν εἶσαι ἐπίμονος.

— Ἄς εἶναι δέχομαι ἄνευ ἀντιρρήσεως. Ὁ Λουκιανός βλέπων τὴν νέαν ἐτοιμαζομένην νὰ ἐγερθῆ:

— Καθῆσατε, εἶπεν, ἐγὼ θὰ παραγγείλω εἰς τὴν οἰκοδέσποιναν ὅσα μᾶς χρειάζονται.

Καταλιπὼν δὲ πρὸς στιγμὴν τοὺς δύο ξενιζομένους ἐμερίμνησε περὶ πάντων, μετὰ τινὰ δὲ λεπτὰ παρετέθη ἐκλεκτὸν γεῦμα εἰς τοὺς τρεῖς νέους μετὰ λαμπροῦ τοσκανικοῦ οἴνου κιάντι. Διαρκούντος αὐτοῦ, πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τῆς νυκτερινῆς συναντήσεως, καίτοι μετὰ λεπτότητος καὶ ἐπιφυλάξεως ἐκ μέρους τῶν δύο φίλων, ἀποφυγόντων ἐπιμελῶς νὰ ἐρωτήσωσι τὴν νεάνιδα πόθεν ἤρχετο, τίς ὁ σκοπὸς τοῦ ταξειδίου της καὶ τί ἐζήτηι νύκτωρ εἰς τὴν «Πλατεῖαν τοῦ Μιχαήλ Ἀγγέλου» κλαίονσα. Ἡ Ροζίνα, χωρὶς καὶ αὕτη νὰ προβῆ εἰς ἐξηγήσεις, ἀπλῶς ἐξέφρασε καὶ πάλιν τὴν βαθυτάτην εὐγνωμοσύνην της πρὸς τὸν Λουκιανόν, ὃν ἀπεκάλει σωτήρα.

— Ἡ χθεσινὴ διαγωγὴ τοῦ Λουκιανοῦ, ὑπέλαβεν εἰπὼν ὁ Μιχαήλ, ἦτο ἀληθῶς λαμπρά, καὶ πρώτην φορὰν βλέπω καταφανῶς ὅτι δὲν ἔχω πάντοτε δίκαιον, ἀδιαφορῶν πρὸς τὰ περὶ ἐμὲ γινόμενα ἢ μάλλον ἐπιτρέπων νὰ συμβῆ ἔστω καὶ δυστύχημα, μόνον διότι φρονῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ παρενοχλῆται κατ' ἐλάχιστον ἡ ἀπόλυτος ἐλευθερία ἐκάστου. Ὁμολογουμένως ἄνευ τῆς ἐπιμόνου μεσολαθήσεως τοῦ Λουκιανοῦ ἡ θέσις ὑμῶν, δεσποινίς, θὰ ἦτο δυσχερής.

— Δυσχερής μόνον, κύριε; εἶπεν ἡ Ροζίνα, ἐλευσινὴ κάλλιον εἶπετε. Φρίττω, ἀναλογιζομένη εἰς ποῖον σημεῖον ἡδυνάμην νὰ εὐρεθῶ ἄνευ τῆς καλοκαγαθου κατα-

διώξεως καὶ πίεσεως τοῦ καλλίστου φίλου σας, ὅπως τὸν ἀκολουθήσω.

— Δὲν ἤξεύρω τί μελετᾶτε νὰ πράξετε, δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Μιχαήλ, ἀλλὰ βεβαίως θ' ἀποπερατώσετε ἐν σχετικῇ τινὶ ἡσυχίᾳ τὴν ἐργασίαν, δι' ἣν ἤλθετε ἐνταῦθα, καταλύουσα ὑπὸ στέγην ἔντιμον καὶ ἔχουσα προστάτην ὄντως πολύτιμον. Εἰς τὸ ἐξῆς δύνασθε νὰ βασιζέσθε καὶ εἰς ἐμὲ.

— ὦ, εὐχαριστῶ, κύριε! ἄλλως τε δὲ διὰ τὸ ἔργον μου κυρίως δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη ξένης συνδρομῆς. Ἐὰν δὲν ἐπιτύχω μόνη ἐγὼ, οὐδεμίᾳ δυνάμει ἀνθρωπίνῃ δύναται νὰ παραστῆ ἐπίκουρος καὶ ἄρωγός.

— Τέλος πάντων, ἐὰν ἀπρόοπτός τις περίστασις ἀναφανῆ, λογίζετε καὶ ἐμὲ μετὰξὺ τῶν φίλων σας.

— Εὐχαριστῶ, κύριέ μου, εὐχαριστῶ, σὰς εἶμαι εὐγνώμων.

— Καὶ τώρα καιρὸς νὰ σὰς ἀφήσω, φίλοι μου. Θὰ μείνης, Λουκιανέ; ἠρώτησεν ὁ Μιχαήλ.

— Καὶ ποῦ σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς; εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὀραίων Τεχνῶν, ὅπου εἶναι ἐκτεθειμένον νέον ἔργον νεαροῦ ζωγράφου, μόλις ἀποπερατώσαντος τὰς σπουδὰς του.

— Τί παριστᾷ ἡ εἰκὼν αὕτη; ἠρώτησεν αὖθις ὁ Λουκιανός.

— Ὀδαίσκη, εἶναι, βλέπεις, θέμα καταλλήλον δι' ἡμᾶς, Ἀνατολίτας ἀνθρώπους. Πρέπει νὰ προλάβωμεν, κατ' ἄμνησιν, αὐριον πρόκειται ν' ἀγορασθῆ παρὰ τίνος κυρίας, πρὸ ὀλίγου ἀφικομένης καὶ ἐξόχου καλλιτέχνιδος, ὡς λέγεται. Ἦρχισε προχθὲς τὰς παραστάσεις της ἐν τῷ θεάτρῳ Pergola διὰ τῆς Λουκίας Λαμερμούρ. Εἶναι ἀμίμητος, ὡς βεβαιῶσιν οἱ ἀκούσαντες αὐτήν, ἐν τῷ ἄσματι, ἀλλὰ καὶ πλουσιωτάτη, καταρτίζουσα συλλογὴν ἀριστουργημάτων τῆς τέχνης.

— Ἄγωμεν λοιπόν! Ἔρχεσθε δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Λουκιανέ, θὰ μείνω. Ἐχω ἀνάγκην ἡσυχίας.

— Ἐχει καλῶς. Ἴδού βιβλία, εἶναι ὅλα εἰς τὴν διαθέσιν σας. Ἄν στενοχωρηθῆτε, ἀναγνώσατε, τὸ κατ' ἐμὲ, σὰς συνιστῶ τὴν Ἐγκαταλειμμένην Κόρη, λαμπρὸν ἔργον καὶ μὲ πολλὴν χάριν γεγραμμένον. Ἀποδείξτε τούτου, ὅτι μόλις ἐδημοσιεύθη γαλλιστί, καὶ μετεφράσθη εἰς τὸ ἰταλικόν.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἀκούσασα, οὕτως ἀπροσδοκῆτως, ἡ Ροζίνα δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ κίνημα τρόμου. Πικρῆθησεν ἀτενῶς τὸν Λουκιανόν, οὕτινος ὅμως τὸ πρόσωπον οὐδὲν ἐξέφραζε, δυνάμενον νὰ προδῶτῃ τὸν σκοπόν, δι' ὃν ἐρρίφθη εἰς τὸ μέσον ἡ Ἐγκαταλειμμένη Κόρη.

— Θὰ ἐπωφεληθῶ ἀπὸ τὴν σύστασίν σας, κύριε Λουκιανέ, ὑπέλαβεν ἀταράχως ἡ νεάνις, διότι κατὰ τὸ ὀλίγον παρελθόν διάστημα κατῶρθωσε νὰ δεσπῶσῃ τῆς συγκινήσεώς της, ἣν παρήγαγεν ἡ ἀπρόοπτος προσβολή.

— Χαίρετε, δεσποινίς,

— Χαίρετε, κύριοί μου. Ἀναμένω τὰς ἐπὶ τῆς εἰκόνης κρίσεις σας, εἶπεν ἡ νεάνις, συνοδεύουσα τοὺς φίλους μέχρι τοῦ διαδρόμου.

Ἄμα ἐπανελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἐρρίφθη εἰς τὴν βιβλιοθήκην. Τὸ ἀναζητούμενον βιβλίον, κομψότατον τομίδιον, ἀνεῦρεν εὐκόλως, διότι ἦτο ἀνοικτόν, ἐξ οὗ ἡ νεάνις ὑπέθεσεν ὅτι θ' ἀνεγίνωσκεν αὐτὸ προσφάτως ὁ Λουκιανός.

— Περιεγόν, ἐφιθύρυσεν ἡ κόρη. Τυχαίως ἄρα γε μοῦ συνέστησε τὸ βιβλίον ὁ κύριος Λουκιανός, ἡ σκοπίμως ἐγένετο τοῦτο; Καὶ ὅμως ἐν τῷ προσώπῳ του οὐδὲν διέγινωσα προδίδων τοιαύτην πρόθεσιν.

Λαβοῦσα δὲ τὸ βιβλίον εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, καὶ κατακλιθεῖσα ἤρξατο τῆς ἀναγνώσεως,

Περὶ τὴν 4ῃν μ. μ. ὁ Λουκιανός ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ὀραίων Τεχνῶν ἐκδρομῆς του. Ἡ νεάνις, μόλις ἀκούσασα τὰ βήματά του ἐν τῷ διαδρόμῳ,

— Κύριε Λουκιανέ! ἐφώνησεν, ὀρίσατε μέσα Ἄς σὰς ὑποδεχθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐξηκολούθησε λέγουσα πρὸς τὸν νέον μετ' οἰκειότητος ἅμα εἰσελθόντα. Καθῆσατε.

Ὡς βλέπουσιν οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται τὸ θάρρος καὶ ἡ ἐμπιστοσύνη ἐν τῇ Ροζίνα διεδέχθη κατ' ὀλοκληρίαν τοὺς φόβους καὶ τὰς ὑπονοίας τῆς παρελθούσης νυκτός. Ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ τοῦ Λουκιανοῦ, αἰ ἄνευ ὀπισθοβουλίας περιποιήσεις αὐτοῦ πρὸς τὴν νεάνιδα δὲν ἠδύναντο ἀλλ' ἢ νὰ ἐπενέγκωσι τὸ ἀποτέλεσμα τοῦτο, ἄλλως δέ, καὶ ὁ Λουκιανός ἦτο ἐκ τῶν συμπαθῶν ἐκείνων καὶ ἀδόλων χαρακτήρων, οἵτινες σὺν τῇ πρώτῃ γνωριμίᾳ ἐκλύουσι τὴν φιλίαν καὶ ἀγάπην τῶν ἄλλων.

— Ἄ! ἄ! βλέπω ὅτι ἡ σύστασίς μου δὲν ἔγεινε μάτην, εἶπεν ὁ Λουκιανός καθήμενος. Ἡ ἀνάγνωσις τοῦ βιβλίου προεχώρησεν ἀρκούντως καὶ εὐρίσκεσθε περὶ τὸ τέλος του. Πῶς σὰς ἐφάνη; εἶχον δίκαιον;

— Ὀραϊότατον! Λεπτότης αἰσθήματος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, εἰκόνας ζωηραὶ, πάθος φλογερὸν ἐν τῇ ἀσφύτητί του. Πολλάκις συνεκινήθην μέχρι δακρύων.

— Τὸ βλέπω εἰς τοὺς ἐρυθροὺς ὀφθαλμούς σας.

— Ἡ λύσις του μόνον δὲν με ἤρσεν, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις.

— Τί λέγετε! . . . Τὸ ὠραιότερον μέρος τοῦ βιβλίου! ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός.

— Ὀραῖα τῇ ἀληθείᾳ! ὑπέλαβεν ἡ νεά μετὰ τίνος εἰρωνείας. Κόρη ἐγκαταλειθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἑορατοῦ της καὶ δηλητηριαζομένη! Λαμπρά! Εἶσθε ἀνὴρ, καὶ νὰ ὑποστηρίζετε τὸ τοιοῦτον!

— Τὸ ὑποστηρίζω, ἀκριβῶς διότι εἶμαι ἀνὴρ εἶπεν ὁ Λουκιανός. Πῶς ἄλλως ὁ συγγραφεὺς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐκφράσῃ κάλλιον τὸ εὐαίσθητον καὶ τὴν ἀδυναμίαν τῆς γυναικός;

— Ἐχετε δίκαιον ἀληθῶς. Ἐλησμό-

νησα ότι ἡ ἡρώϊς εἶναι Γαλλίς, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ, ὑπέλαβεν ἡ νέα γελῶσα.

— Ἐνόησα τὴν ἰδέαν σας φρονεῖτε ὅτι ἀλλοῖα ἔπρεπε νὰ ἦτο ἡ λύσις τοῦ μυθιστορηματος, ἂν ἡ ἡρώϊς ἀνήκεν εἰς ἄλλο ἔθνος, εἰς τὸ ἰταλικὸν ἐπὶ παραδείγματι, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς θεωρῶν τὴν νεάνιδα ἀτενῶς.

— Ἐμμαντεύσατε ἀριστα, φίλε μου. Μία Ἰταλίς θὰ ἐφέρετο ἄλλως, ὑπέλαβεν ἡ Ροζίνα, ἐνῶ ἀστραπὴν ὀργῆς ἀκκριαίαν ἐξετόξευσε τὸ γλυκὺ βλέμμα της. Δὲν ἐγκαταλείπεται κατεστραμμένη, καὶ τὸ πᾶν ἀπολέσασα, μία νέα εἰς τὴν ἀπελπισίαν τόσον ἀναιδῶς καὶ ἀσυνειδήτως καὶ μετὰ τόσης εὐκολίας, μεθ' ὅσης ἀλλάσσει τις τὸ ὑποκάμισόν του. Ὠραῖα λαμπρά! Λουῖσόν με διὰ τῆς καταισχύνης, περιβάλε με τὴν ἀτιμίαν, κύριε ἀνόσιε κκορήθη, καὶ ἔπειτα τρυγῆσας ὅτι ἱερὸν ἔχω, ἀπορροφήσας ἅπαν τὸ ἀρωμά μου, ἄφες με ὑγίαν, ὥσει διέπραττες τὴν ὠραιότεραν τῶν πράξεων, ἐξηκολούθησεν ἡ νεάνις μετὰ φωνῆς ἀρμονικῶς παλλομένης καὶ βλέμματος ἀορίστου καὶ ἀφηρημένου. Ἄ, κύριε Λουκιανέ, φίλε μου Λουκιανέ, ἐξηκολούθησε στρεφόμενη πρὸς τὸν νέον, σεῖς ὁ τόσον ἀγαθὴν καρδίαν ἔχων μὴ δικαιολογῆτε παρομοίας ἐλλείψεις. Αὐτοκτονία κατόπιν ἀτιμίας!... Ἄ, μπᾶ! εἶναι γελοῖον καὶ νὰ τὸ φαντασθῆ κανεὶς!

— Ἡ ὑπερ τοῦ φύλου σας θερμὴ συνηγορία, δεσποινίς μου, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός, ὅς ἐξώθησεν εἰς φοβεράν ἀδικίαν. Ἐγὼ τίποτε δὲν ἐδικαιολόγησα. Ἡ ἀτιμία σας πράξις, οἰονδήποτε καὶ ἂν περιβάλλεται πῦρον, εἶναι πάντοτε ἀτιμία. Οἱ πάντες παραδέχονται τὴν γυναῖκα ὡς ἀσθενεστέραν τοῦ ἀνδρός, ἀπλῶς λοιπὸν ἐπήνεσα τὸν συγγραφέα διὰ τὴν λογικὴν καὶ σύμφωνον πρὸς τὰ πράγματα λύσιν τοῦ βιβλίου του.

— Ἐγὼ εἶμαι αὐστηροτέρα ὑμῶν, φίλε μου. Τὰ βιβλία ἔχουν βέβαια σκοπὸν τινά, αὐτὸ εἶναι ἀναντίρρητον. Ἀφοῦ δὲ ἔχουν τοιοῦτον, ὀφείλετε οἱ γράφοντες — διότι, ἀνασκαλεύουσα πρότερον τὴν βιβλιοθήκην, εἶδον καὶ ἔργα φέροντα τὸ ὄνομά σας — νὰ ἔχετε ὑπ' ὄψιν πάντοτε τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀναγνωστῶν σας. Ἡ δύνατο λοιπὸν κάλλιστα ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἐγκαταλειμμένης Κόρης νὰ τιμωρήσῃ τὸν ἔνοχον ἄνδρα εἶτε διὰ χειρὸς τῆς ἀτυχοῦς νέας εἶτε καὶ ἄλλως, οὕτω δέ, ἂν καὶ μετὰ ζυγίων κακοήθων τὸ βιβλίον του ἐμπόδιζεν ἐν τῷ μέλλοντι ἕνα νὰ διαπράξῃ παρομοίαν ἀσυνειδήσιαν διὰ τοῦ φόβου, μὴ πλῆθ τὸ αὐτό, πάλιν τὸ κέρδος θὰ ἦτο πολὺ. Συμφωνεῖτε τῶρα μαζὶ μου;

— Συμφωνῶ, δεσποινίς, καὶ τὴν ἡττάν μου ὁμολογῶ. Συνηγορήσατε ἀκαταμάχητως ὑπὲρ τῆς ὑποθέσεώς σας.

— Διότι τὸ δίκαιον εἶναι πάντοτε ἀκαταμάχητον, προσεῖπεν ἡ Ροζίνα. Ἄλλ' ἂν ἀφήσωμεν τῶρα αὐτά, καὶ εἰπατέ μοι πῶς σας ἐφάνη ἡ εἰκὼν, διὰ νὰ τελειώσωμεν τὸ ἔργον τοῦ τεχνοκρίτου.

— Ἀληθῶς ὠραία καὶ ἐντελής Ὀδκλίση, τὴν ὁποῖαν διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τις

καλῶς, πρέπει νὰ ἐγνώρισεν τὴν Ἀνατολὴν με τὰς χανουμισσας καὶ τὸν ἀσιατικὸν αὐτῶν βίον. Πρέπει ἀφύκτως νὰ τὴν ἰδῆτε, διότι θὰ μείνῃ ἡμέρας τινὰς ἀκόμη ἐκτεθειμένη, εἶπεν ὁ Λουκιανός.

— Καίτοι δὲν ἔχω διαθέσει πρὸς καλλιτεχνικὰς μελέτας, θὰ προσπαθῆσω νὰ τὴν ἴδω καὶ ἐγὼ, ὑπέλαβεν ἡ νεάνις μὴ ἀποκρινόμενη ἀκριβῶς εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Λουκιανοῦ.

IB'

Παρήλθον οὕτω δύο ἡμέραι ἀνευ τινὸς ἐνδιαφέροντος γεγονότος. Γενομένης δὲ ἄπαξ τῆς ἀρχῆς νὰ συντρώγωσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ, οἱ δύο νέοι συνεγευματίζον καὶ συνεδεῖπνον. Ἡ μετὰ αὐτῶν οἰκειότης ἐπετεινετο ὁσημέραι, ἐὰν δὲ ὑπελείπετο ἔτι σκιά τις ἀμφιβολίας ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς Ροζίνας περὶ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Λουκιανοῦ, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο τέλειον ἐξηλείφθη, ὁ δὲ νέος ἀπῆλθε πλέον ἀπάσης τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Ἡ νεάνις κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας οὐδὲν ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, διήρχετο δὲ τὰς ὥρας αὐτῆς ἀναχνιώτικουσα, ὅτε διετέλει μόνη, ἢ συνδιαλεγόμενη μετὰ τοῦ φιλοξενούντος αὐτήν, ὁσάκις οὗτος παρέμενεν ἐν τῷ δωματίῳ του· προσθέσωμεν δὲ ὅτι εὐρίσκετο συχνότερον ἢ ὅτε κατῴκει μόνος. Μόνον ἡ νέα ἐφάνετο ἐνίοτε σύννους καὶ ὡς κατελιγμένη ὑπὸ στενοχωρίας. Ὁ Λουκιανὸς παρετήρησε τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν εἶπε τῇ νεάνιδι, ἣν ἔβλεπεν ἐπιμένουσαν πάντοτε νὰ τηρῆ μυστικότητα ἐπὶ τῶν ἀφορώντων αὐτήν, οὐδὲ λέξιν ἀφίνουσα νὰ τὴν διαφύγῃ.

Μετὰ μεσημβρίαν τῆς τρίτης ἡμέρας, ἐνῶ συνομιλοῦν περὶ διαφόρων ὄλων ἀντικειμένων:

— Προχθές, δεσποινίς, εἶπεν αἴφνης ὁ Λουκιανός, παραδεχομένη νὰ συμφάγωμεν, ἐδικαιολογήσατε τὴν πρωινήν ἀρνησίαν σας, εἰπούσα μοι ὅτι πολλὰ δύναται νὰ συμβῶσι καὶ εἰς διάστημα ὀλιγώτερον τῆς ὥρας.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ νεάνις, περιεργος ποῦ θὰ καταλήξῃ ὁ Λουκιανός;

— Λοιπὸν ἐπεθύμουν νὰ μάθω μόνον ὡς πρὸς τὸ γεῦμα μετεβλάτε γνώμην ἢ εἰς ὅλα, ὅσα ἠρνήθητε προχθές νὰ παραδεχθῆτε, ἢ διὰ νὰ σας ὀμιλήσω χωρὶς περιστροφῶν, ὁ κενὸς εἶναι ὠραῖος, θέλετε νὰ κίωμεν μερικὰ βήματα;

— Μὲ ἐπρόλαβετε, κύριε Λουκιανέ, διότι θὰ σας τὸ πρέτεινα ἐγὼ ἡ ἰδίξι. Ἀληθῶς σας παρεκάλεσα προχθές νὰ μὴ ἐπιμένετε νὰ ἐξέλθωμεν ὁμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ τότε αἱ ἀποφάσεις μου ὅλα μετερρυθμίσθησαν. Σταθῆτε νὰ φορέτω τὸν πλόν μου καὶ ἐξερχόμεθ.

— Τότε καὶ ἐγὼ νὰ καλλωπίσω ἐλίγον τὸν ἐχυτόν μου. Τὶ διάβολο, ἀφοῦ θὰ συνοδεύσω κυρίαν, πρέπει νὰ ἐξέλθω κἄπως εὐπροσωπότερος, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν καὶ ἀποσυρόμενος εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Μετὰ τινὰς λεπτὰ ἀμφότεροι ἦσαν ἔτοιμοι.

— Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν, δεσποινίς; ἠρώτησεν ὁ Λουκιανός. Εἰς τὴν «Πλατεῖαν Μιχαὴλ Ἀγγέλου», ὅπου σὰς εὐρομεν προχθές, ἢ εἰς τὸ δάσος τῶν «Κασσινῶν»;

— Μένει εἰς ὑμᾶς ἡ ἐκλογή νὰ μὲ ὀδηγήσητε εἰς τὰ ἐκλεκτὰ μέρη τῆς Φλωρεντίας· ἀλλ' ἀφοῦ μὲ ἐρωτᾶτε, ἄς ὑπάγωμεν εἰς τὰς «Κασσίνας» διὰ νὰ ἀπορύγωμεν καὶ τὴν κοπιώδη ὅπως δήποτε ἀνάβασιν εἰς τὴν πλατεῖαν.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν εἰς τὰς «Κασσίνας!» εἶπεν ὁ Λουκιανός. Καὶ ἐξελθόντες τῆς οἰκίας, ἀφίκοντο, διὰ τῆς πλατείας della Signoria καὶ τῆς πρὸ τοῦ Μουσεῖου degli Uffizi ὁδοῦ, εἰς τὴν δεξιᾶν ὄχθην τοῦ Ἄρρου, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς παραπλεύρωσ αὐτοῦ καὶ ὁμωνύμου τῷ ποταμῷ ὠραίας λεωφόρου διευθύνοντες εἰς τὸ δάσος τῶν «Κασσινῶν».

— Πόσον ὠραία εἶνε κατὰ τὸ μέρος τοῦτο ἡ πόλις! εἶπε διὰ φωνῆς ταπεινῆς, ἡ Ροζίνα, ἐν ἣ διερχίνετο δειλία τις.

— Περιμένετε καὶ θὰ θυμάσθετε περισσότερο κτωτέρω, ὑπέλαβεν ὁ Λουκιανός.

Εἶτα κατὰ τὸ πλεῖστον τῆς ὁδοῦ ὀλίγως ἀντήλλαξαν λέξεις, μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας τοῦ Λουκιανοῦ, ὅπως ἀνεύρηθῆα συνδιαλέξωσ. Ἡ Ροζίνα ἀπεκρινετο διὰ μονοσυλλαβῶν, ἐφάνετο δὲ συγκεκλιμένη καὶ οἶνε κατεχομένη ὑπὸ φόβου. Καίτερον φέρουσα τὸν πυκνὸν πέλπον της, δὲν ἐτόλμα ν' ἀνεγείρῃ τὴν κεφαλὴν, ἔρριπτε δὲ τὸ βλέμμα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ μετὰ τινος προσοχῆς. Μετ' οὐ πολὺ ἀφίκοντο εἰς τὸν ὠραῖον περιπατὸν τῆς Φλωρεντίας. Ἡ παρὰ τὸν ποταμὸν εὐρεῖα λεωφόρος ἐβρίθην ἀμαξῶν καὶ ἐρίππων περιπατητῶν, ἐξελθόντων ὅπως ἐπωρηθῶσι τῆς λαμπρᾶς διὰ χειμερινὸν μῆνα καλοκαιρίας.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρω τεχνῶν.]

Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : **Τὸ Τριακοσάδραχμον Ἐπαθλον** λεπ. 50 [60]

Παύλου Μαντεράτσα : **Ἰγυισιή**, μετάφρασις Ν. Ἀξελῶδ, ἱατροῦ. Δραχ. 4 [4,30]

Νικολάου Σαράντη (μαγειροῦ) : **Σύγγραμμα Μαγειρικῆς**. Δραχ. 4. [4,30]

Σαβιέ Μαρμιέ : **Οἱ Μελλονόμεοι τῆς Σπιτιξεδίτης**, μυθιστορία στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 1.50 (1.70)

Pierre Zaccan : **Οἱ Τυχοδιώκται τῶν Παρισίων**, Μυθιστορία Δραχ. 2.20 (2.40)

Στεφάνου Θ. Ξένου : **Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ**, ἥτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ἣ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δράμα Ἡ Καταστροφή τῶν Γεννητῶν, Τόμοι 2 Δραχ. 5. [5,50]

Στεφάνου Θ. Ξένου : **Ἡ Ἠρώϊς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως**, μυθιστορία εἰς δύο τόμους ὁγκώδεις. Δραχ. 4. [4,50]

Paul de Koch : **Ὁ Γιάννης**, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου Δραχ. 2 (2,20)

Paul de Koch : **Ἡ γυναῖκα τὰ Χαρτιά καὶ τὸ Κραεῖ**, μετάφρασις Κλεάνθου Τριανταφύλλου Δραχ. 1 (1,20)